

LAPINKÄVIJÄ 2018

Sisällysluettelo

Puheenjohtajan puheenvuoro	1
Toimitukselta	1
Muorravaarakka 65 vuotta.....	2
In memoriam Martti Heinonen	8
Heinosen Mara.....	8
Veikon tarinoita tapahtumista	9
Muumien matkassa retkeilijäksi.....	12
Pyöräily 2018 toimintakertomus	14
Ollinmajan pitkä talvi.....	16
Imatran Inkeri – Tuula Rahkonen	17
Retkivarusteiden hinnat	17
Etsitään sinua	18
Haluatko liittyä Imatran Lapinkävijöiden jäseneksi	18
Railin Ruoktu.....	19
Eksymisen ja seikkailun hillitty charmi.....	20
Luonto ja sen suojele kuuluu kaikille	22
Kuulumisia Lapinmajoilta.....	24
Lapinmajojen arvontasäännöt	26
Uudelta puheenjohtajalta	27
Vuosikokous 2018	28
Toimintasuunnitelmat vuodelle 2019.....	30
Osoitemuistio.....	33

Imatran Lapinkävijät ry:n
vuosijulkaisu, 62 vsk.

Kansikuva:
Retkeilykoulun evästäuko
Ukonlinnan laavulla

Kuvaaja: Majja Pakarinen

LAPINKÄVIJÄ

Toimitustiimi:

Arja Lifländer
Tuula Rahkonen

Painopaikka: Saimaprint Oy

Puheenjohtajan puheenvuoro

Huomasitko, kuinka kaunis ruska meillä oli Imatran seudulla? Keltaista, kultaista metsissä ja teiden varsilla. Lokakuun parina "hellepäivänä" saimme ihailla tuulenuskien myötä lehtien kultasadetta.

Kauan haaveiltu kotalaavu nousi viimeinkin Ollinmajan pihapiiriin ja nimettiin "Pentin kodaksi". Laavutyöryhmälle suuret kiitokset työstä asian toteuttamiseksi. Talkootunteja kertyi vaikka laavun toimitukseen kuuluu pystytys. Hieno on ja toimiva. Testattu on mm. lasten muumiretkikoulupäivänä lokakuussa, hyvin paistuivat makkarat metsäretken päätteeksi.

Toimikunnat ansaitsevat taas kerran kiitokset vuoden aherruksesta. Vaikka vähillä ihmetyttää, missä ovat toimijat ja vetäjät. Joka yhdistyksessä kaivataan lisää vastuunkantajia, niin meilläkin, tervetuloa joukkoon! Mutta ne arvokkaat, jotka ovat toimineet ja myös reippaat osallistujat, kiitos! Olemme saaneet monta hyvää tapahtumaa ja retkeä toteutettua yhdessä. En luettele niitä sen enempää, vaan niistä saat lukea, kun lehteä eteenpäin selaillet. Kiitos juttujen kirjoittajille!

"Ulkoile, osallistu ja vaikuta" on ollut ja on edelleen Suomen Ladun mottona, ja sinä lehden lukija, osallistu ja vaikuta Imatran Lapinkävijöiden toimintaan, niin jatkuu "yhdistyksemme ulkoilun ja retkeilyn harrastajien määrä, sillä omakohtaisen vapaan liikunnan merkitys on suuri paitsi harrastajalle itselleen, myös koko kansalle". (Lainaus Lapinkävijälehdestä 38v. sitten)

terveisin Nanna Hintsanen
puheenjohtaja

Ps. Syyskokouksessa ilmoitin eroanomuksen puheenjohtajan tehtävästä ja ehdotin tilalle vuodeksi 2019 Turo Mustakalliota ja kokous hyväksyi asian.

Toimitukselta

Olipa aika erikoinen lehdentekourakka. Lehtijuttujen eräpäivän mentyä vallitsi täysi hiljaisuus, oli vain joutoaikaa. Pelkäsimme, että tulossa on surkean kokoinen lehti. Kun deadline kirjapainoon alkoi olla käsillä, ryöpsähti sellainen materiaalin paljous, että saimme yötä myöten tehdä työtä juttujen käsittelyssä. Ilman jäsenistön tuottamaa materiaalia ei tule lehteä, mutta toimituksen antama deadline ei ole turhaa nipotusta, vaan sillä pyritään järjestämään tarpeeksi aikaa materiaalin käsittelyyn.

Nykyisillä lehdentekijöillä on jo rutkasti toimivuotia takana, eikä edessä enää paljoa. Uusia tekijöitä pitää saada mukaan, pian. Ja uusia kirjoittajia, kuvaajia.

Vai onko niin, että tämä 62 vuotta ilmestynyt jäsenlehti on tullut tiensä päähän. Kuitenkin tämä lehti on valtava tietopankki ja arkisto, josta tulevana vuosina joku saattaa etsiä tietoa. Tämän huomasimme Muorravaarakka-kirjaa tehdessämme.

Muutenkaan ei tällä hetkellä näytä hyvältä. Lehden jakelutalkoolaisista on huutava puute. Ennestäänkin vähistä jakajista on lopettanut ainakin viisi ja uusia on tiedossa ehkä yksi tai kaksi. Postitettavien lehtien määrä kasvaa vuosi vuodelta, ja postimaksut ovat karkaamassa pilviin.

Lehden jakelu ei vaadi mitään erityisvalmisteluja, lähtee vain yksin tai kaverin kanssa happihypelylle ja ottaa lehtinipun mukaan! Jakelu onnistuu lastenkin kanssa ulkoillessa tai koiraa lenkkeilyttäessä.

Kiitoksemme kaikille tähän lehteen materiaalia toimittaneille, ja erityiskiitos Veikolle, joka muistaa Lapinkävijöitä lämminhenkisillä tapahtumakertomuksillaan.

Tiedotustoimikunta

MUORRAVAARAKAN RUOKTU 65 VUOTTA

Kun nousee Maantiekurusta Seisomakivenselälle, avautuu edessä täysin uusi maailma.

Keväällä 2017 julkaisemamme kirja Muorravaarakan ruoktu – koti kairassa sai hyvän vastaanoton ja se on myyty lähes loppuun. Muutama kappale on enää jäljellä.

Jo kirjaa tehdessämme päätimme, että meidän pitää viettää ruoktun 65-vuotisjuhlia paikan päällä.

Näin tehtiin. Tiistaina elokuun 24. päivänä meitä oli 18 lapinkävijää muistelemassa ja hämmästelemässä ruoktun pihapiirissä.

Matka oli perinteinen yön yli bussimatka, ja muutama henkilö jätettiin Kiilopäälle retkeilemään. Kun ajoimme

kapeaa hiekkatietä kohti Aittajärveä, alkoivat kuljetajamme ihmetellä, että edessä ei ole muuta kuin Venäjän raja. Heidän hämmästyksensä oli suuri, kun Aittajärven pysäköintialue oli täynnä autoja.

Vaellus alkoi, niinkuin aina sieltä päin, joen yli kahlaamisella. Ensimmäisellä taukopaikalla 25 hengen joukkomme jakautui kolmeen. Yksi jätti reissun sikseen, yhdeksän henkeä lähti omaa reittiä Muorravaarakkaa kohti ja pääjoukko lähti omaansa. Kahden päivän päästä kaksi vaellusporukkaa kohtasivat ruoktulla ja yksi vaeltaja palasi Aittajärvelle.

Apujoukkojenvaaran takana hämmöttää Sokosti. Olemme huippumaisemissa.

Ruoktun rakentajilla oli ohjeena nousta Pälkkimäojankurua ja kääntyä kolmannesta puronhaarasta oikealle. Leirimme on juuri tässä paikassa.

Siellä se ruoktu oli joen törmällä tutun oloisena, kutsuvana. Ranta oli pusikoitunut ja mikä pahinta, ruoktun katolla kasvoi lähes puolitoistametrisiä koivuja. Ei kasva enää.

Ruoktu oli kodikas ja siisti, mitä nyt Viljamien papanoita oli kaasuhellan takana melkoinen määrä. Matto oli pesun tarpeessa, mutta ei sitä voinut niillä keleillä pestä, koska se ei olisi ehtinyt kuivua.

Tiistai-iltana pääjoukko kokoontui keittokatokselle juhla-aterialle, joka käsitti hernekeittoa, rusinasoppaa ja lettuja. Luettiin Eero Mellon terveiset ja keskusteltiin ja ihmeteltiin lisää, miten yleensä on mahdollista, että ruoktu on sinne rakennettu ja että se on vielä hyvässä kunnossa.

Yhdeksän hengen vaellusporukka ei malttanut jäädä juhlaan, vaan he lähtivät jatkamaan matkaa jo aamulla. Metsägolfiakin oli tarkoitus pelata, mutta golfpallo lähti kiireisempien mukaan.

Meille oli varattu ruoktulta kaksi yötä, joten useampi vaeltaja sai kokemuksen yöpyä tässä legendaarisessa paikassa. Osa porukasta yöpyi varustuvassa ja osa teltoissa.

Muorravaarakan pihapiirissä oli kolmisenkymmentä telttaa, varustupa oli täynnä ja autiotupakin suurin piirtein. Alueella saattoi olla lähes 100 yöpyjää. Paikan suosio osoittaa, että hyvän paikan rakentajat aikoinaan valitsivat.

Tältä Lumikurunojan töyräältä on ruoktulle matkaa noin kolme kilometriä, mutta se tuntui kymmeneltä

Siellä se ruoktu meitä odotti. Katolla kasvoi isoja puita.

Sisällä oli kaikki hyvin. Kattokaan ei ollut savustunut.

Istuinpöyllit ja vaatekoukut olivat paikoillaan.

Pääjoukko vaelsi Sokostin eteläpuolitse Luirolle, jossa sauna tuntui käsittämättömän ihanalle. Luirolta oli vielä huikonen Karapuljuun, josta vene kävi keräämässä uupuneet pois.

Venematka oli monen mielestä elämys. Eivät ne rakentajat turhaan ihmetelleet joen mutkaisuutta eivätkä pohjakasvillisuuden runsautta. Vettä oli sen verran vähän, että näkyvyyttä joen töyrään yli ei ollut. Onneksi vettä kuitenkin oli. Venemies ei suostunut kuljettamaan vaeltajia menomatalla ylävirtaan, kun vielä kaikkien rinkat olivat painavat. Alavirtaan tyhjiillä rinkoilla matka sujui joutuisasti.

Bussi odotti meitä Sentinojalla. Ajoimme viimeiseksi yöksi Kiilopäälle, ja siinä matkalla tuli nähtyä vielä Lokan kylä.

Pyysin matkalla mukana olleita kirjoittamaan pienen pätkän kokemuksestaan ja lähettämään kuvia lehteä varten. Yhtäkään kuvaa tai kertomusta ei ole tullut. Kerron siksi vielä muutaman sanan ajatuksista.

Edellisestä Muorravaarakan matkasta on jo yli 10 vuotta. Sen jälkeen tunturit ovat kasvaneet huimasti, kilometrit ovat pidentyneet ja kilot tulleet painavemmiksi. Vaikka sain pakattua rinkan 15 kiloiseksi, oli sekin valtava paino. Joskus aiemmin, rinkan lähtöpaino

Kamina oli kunnossa, ei reikiä!

oli aina yli 20 kiloa. Se Sokostin takana oleva osa UKK-puistoa on henkeä salpaavan upea. Onko se kaunis, se on makuasia, mutta mahtavan hieno. Ei riitä sanat kertomaan.

Kiitos kaikille mukana olleille. Olisi ollut mukava, jos olisitte jakaneet kokemukstanne toisillekin lapinkävijöille.

Tuula Rahkonen

Seurailimme Muorravaarakajokea ylävirtaan Sokostin eteläpuolelle. Joen varressa oli sekä virallisia että epävirallisia tulipaikkoja.

Karapuljun kohdalla Luirojoki tekee kauniin mutkan. Jossain on kuitenkin kapeikko, koska veneellä ei pääse tänne asti.

Veneyrittäjä Raimo Mattila tuntee joen ja alueen historian.

Jutun kuvat Hannu Siira

Eeron terveiset juhlaväelle:

Terve teille Imatran Lapinkävijät!

Lienette lähteneet matkaan, ainakin osin, Muorravaarakka-kirjan innoittamana. Esko Jokinen on siinä kuvannut tuntojaan, kun hän ”lopen uupuneena, märkänä, olkavarret nilellä ja varpaankynnet villasukkiin pureutuneina, oli viimein kädenojentaman päässä siitä turpeilla peitetystä maakuopasta, jonka loistokkuudesta hän oli kolmekymmentä ajast aikaa kuullut ja lukenut” ja kuinka ”se maakuoppa oli yhä enemmän alkanut muistuttaa Hilton-luokan sviittiä, kukka ikkunalla”.

Tuossa se nyt on. Käykääpä katsomassa ainakin ovelta, vaikka ette nyt kaikki mahdukkaan sisälle yhtä aikaa ja kuvitelkaa pääsiäisruuhkaa 20-päisine yöpyjäjoukkoineen.

Niin että tarpeeseen se tehtiin.

Ei vain itselle, ei Ladulle eikä edes Kansallispuistolle, vaan vaeltajille.

Vaikka se on kooltaan vaatimaton, edustaa se omana itsenään sitä eräkuulttuuria, jota Imatran Lapinkävijäin perustajat lupasivat vaalia, ja sen myös tekivät.

Puu honkainenkin lahoaa, kivi murenee ja rappaus rapistuu, aivan kuin kämpän rakentijienkin on käynyt.

Siispä, kun Kansallispuiston hallintokin kirjassamme vetoaa, olkaa Te edelleen vaalimassa ja huoltamassa tätä kämppien kämppää! Sitä me vanhat vaeltajat teiltä pyydämme. Jatkakaa Te perinnettä.

**Hyvää ja onnistunutta retkeä toivottaen
Elli, Eki, Maila ja Eero**

MUORRAVAARAKKA – KIRJA

Muorravaarakan ruoktu
Koti kairassa – kirjaa on
vielä muutama kappale jäljellä.

Jos haluat hankkia kirjan, toimi näin:
Maksa kirja Imatran Lapinkävijät ry:n
tilille **FI97 3636 3010 2550 65**,
tilisiirtolomakkeeseen viesti
Muorravaarakka.

Hinta on 35 €

+10 € pakkaus- ja postituskulut,
mikäli haluat kirjan postitse.

Lähellä asuvien kanssa voidaan sopia
kirjan noutamisesta.

Sähköpostissa: tilaa kirja osoitteesta
aliflander@gmail.com ja
laita maksukuitti liitteeksi.

Puhelimitse: tilaa kirja soittamalla tai
lähettämällä tekstiviesti numeroon
040 845 3824 (Arja Lifländer).

Kirja postitetaan, kun maksusuoritus
näkyä yhdistyksen tilillä.

Muista ilmoittaa yhteystietosi
(nimi, osoite, puhelinnumero)
tilauksen yhteydessä

UK -PUISTOON VENEELLÄ

Tekisikö mielesi syvemmälle UK-puistoon, mutta aika ei koskaan siihen riitä? Haluaisitko näyttää vaikkapa lapsenlapsillesi Sokostin huipun hulppeat näköalat? Haaveiletko entisistä vaellusreiteistäsi, mutta voimat eivät enää riitä pitkille vaelluksille?

Tiesitkö, että Karapuljuun pääsee Lokasta tai Vuotsosta venekuljetuksella?

Karapuljusta on vain n. 9 km kävelymatka LUIROJÄRVELLE, josta nousu Sokostin huipulle.

Suunnitellaan yhdessä juuri teille sopiva retki.

Venekuljetukset:

RM Poro ja Erä

Raimo Mattila 0400 318 061

rm.poroera@gmail.com

www.poroera.com

Meiltä myös
MAJOITUSTA ja
RUOKAILUT Lokassa

IN MEMORIAM MARTTI HEINONEN

Huhtikuun ensimmäinen päivä alkoi surullisella viestillä. Martti Heinonen oli siirtynyt tuonpuoleiseen sairauden murtamana.

Martti oli Tainionkosken poikia, hyvin Vuoksen rannat tunteva mies. Hän oli syntynyt 15.8.1945. Usein tavatesamme keskustelu siirtyi Mansikkalaan ja Ritikanrannan tapahtumiin.

Varsinaisen päivätyönsä Martti teki ensin Enso Gutzeitilla ja viimeksi Efora – kunnossapitoyhtiössä sähkö- ja automaatio – osastolla. Hän jäi eläkkeelle vuonna 2010 ja oli sen jälkeen monen yhdistyksen ahkera puuhamies.

Imatran Lapinkävijöiden riveissä Lapissa tehdyt vaelukset eivät aina riittäneet, vaan yhdistys teki myös kauas suuntautuvia matkoja Martin toimiessa monesti ryhmän vetäjänä. Kaukaisin ja korkein paikka, missä Martti ystäviensä kanssa kävi, oli 6962 metrin Aconcagua – vuori Etelä – Amerikassa. Melontaretket ja Suomi meloo – tapahtuma olivat myös hänelle tärkeitä.

Imatran postimerkkikerhossa Martti oli yksi pitkäaikaisimmista jäsenistä, harrasti myös purjelentoa ja sukellusta. Eläkkeellä hän kuului Stora Enson eläkeläisten yhdistykseen. Pyhät polut ry:n pyhiinvaellusretkillä Ruokolahdelle ja kauemmaksikin Martti oli oppaana ja retken vetäjänä.

Martin kanssa oli mukava hoitaa asioita. Hän oli rauhallinen ja harkitseva, mikä sopi hyvin vuorikiipeilyharrastukseen. Siellä ei voinut tehdä mitään harkitsematonta. Näin hän toimi myös työssä ja yhdistyksissä.

Marttia jäivät kaipaamaan vaimo ja tytär perheineen sekä sukulaiset. Yhdistysväki muistaa Martin ahkerana toimijana ja ystävänä.

*Katkelmia Veikko Puskan kirjoituksesta
Utisvuoksessa 22.4.2018*

Heinosen Mara

Mara liittyi Imatran Lapinkävijöiden jäseneksi 1987. Partiopoikana ja kalamiehenä hän oli retkeilyt aiemminkin, mutta kaipasi pitempiä reittejä ja suurempia erämaita. Hän kävi Suomen Ladun opaskurssit ja alkoi tutustuttaa muitakin retkeilyn saloihin ja Lapin lumoon. Aluksi Mara veti hiihtoviikkoja Raahenmajalle ja sitten ruoktun 40-vuotisjuhlaella yhden osan Muorravaarakkaan. Siitä ne vaellukset pikku hiljaa lisääntyivät, ja kohta Mara veti porukkaa jo Afrikassa Kilimanjarolla. Lapinkävijöiden vaellusten lisäksi Mara veti useita Suomen Ladun hiihtovaelluksia Suomen, Ruotsin ja Norjan tuntureille.

Yhdistyksen sihteerinä Mara aloitti 1994 ja hoiti sitä pestiä huolella vuoteen 2006 asti. Sen jälkeen hän veti hetken henkeä, kunnes valittiin 2008 puheenjohtajaksi.

Mara tunsu yhdistyksensä. Sen lisäksi, että hän oli aktiivinen opas ja retkeilijä, hän oli myös melontaopas ja melontajaoston jäsen ja osallistui myös pyöräilytoimintaan. Lapinmajatoimikuntakin oli Maran sydäntä lähellä, ja hän osallistui useisiin majoilla tehtyihin remontteihin. Nähtiinpä Mara useana vuonna myös Leena-vaimon kanssa Ollinmajalla mehunmyynnissä.

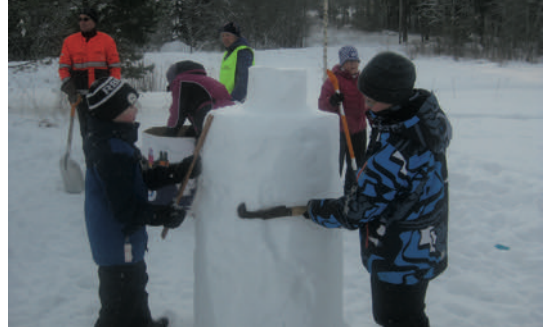
On vieläkin uskomatonta ajatella, että Mara on nyt poissa. Muistamme kiitollisuudella Maraa ja hänen Lapinkävijöiden hyväksi tekemänsä työtä. Retkikynttilä sytytetään sitten, kun lumi on maassa. Jaksamista Leenalle, Tiinalle ja perheelle suuren ikävän kestämiseen. Luonto antaa voimia kestää monia asioita, niin Marakin aina opetti.

Maran muistolle Tuula Rahkonen

VEIKON TARINOITA TAPAHTUMISTA

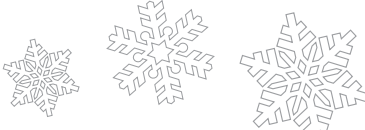
Ulkona kuin lumiukko

Nanna Hintsanen otti meidät iloisesti vastaan ns. "tulokynnyksellä" laululla ja pienellä lämmittelyleikillä. Näin mukava oli alku Suomen Ladun 80v juhluvuoden tempaukseen "Ulkona kuin lumiukko!" Kyseiseen teemaan liittyen oli Imatran Lapinkävijät kutsuneet jäseniään ja yleisöä 17.2.-18 tekemään 80 lumiukkoa Vuoksenhovin alapuoliselle pellolle. Tehtävä ei ollut helppo miinus 7 asteen pakkaslumesta. Apuna olivat pahvimuotit, ämpärit ja tamppaus. Tekemisen meininki ja vilkas puheensorina täyttivät tienoon.

Tapahtumaan osallistui noin 30 henkilöä, mukavasti myös lapsiperheitä. Pellolle syntyi suuria pönäköitä ja pieniä kartiomaisia lumiukkoja.

Allekirjoittanut kiittää tyttärensipoikien Santeri ja Severi Purhosen kanssa tapahtuman järjestäjiä oheisten kuvien kera tästä reippaasta ulkoilutapahtumasta ja mehtarjoilusta.

Muumien hiihtokoulu

Lasten Muumi hiihtokoulu järjestettiin Ollinmajaan tukeutuen, Kati Kauppinen - Miikin johdolla neljänä Maaliskuun alun viikonlopun päivinä. Mukana oli tällä kertaa kahdeksan hyvin innokasta lasta. Allekirjoittanut sai kunnian toimia kutsuttuna apuohjaajana kuten edellisvuotenakin.

Lunta oli Ollimajan ympäristössä riittävästi ja sää suosi muumilaisia kaikkina päivinä. Tutuksi tulivat kaikki hiihdon muodot kaatumisesta mäenlaskuun. Välillä oli kevennyksenä talvisia leikkejä ja lauluja. Paula ja Osmo Kaksonen vierailivat myös yhtenä lauantaina apuohjaajina. Suurkiitos heille!

Parin tunnin tapahtuma päättyi aina majalla mehu- ja munkkitarjoiluun, sekä tarrojen liimailuun.

Päättämispäivänä havaittiin hyvin myönteistä kehitystä lasten hiihto- ja mäenlaskutaidoissa. Suoritettiin myös vaativa metsähiihto hillopurkkeja etsien. Vernerin hiihti reitin useampaan kertaan ja keräsi loppuksi sauvoita hillopurkit pois. Se oli hyvä suoritus.

Tyytyväisinä voitiin jakaa ansaitut todistukset. Kiitos kuuluu myös lasten vanhemmille. He toivat ja hakivat lapset oikeaan aikaan paikalle. Lisäksi olivat panostaneet paljon hyviin lastensa hiihtovarusteisiin, jotka jäävät nopeasti pieniksi.

Kiitos kuuluu erityisesti ohjauksesta Katille ja tarjoilusta majaanmäntä Tuulalle, joka nyt on ansaitusti Imatran Inkeri!

Kaksi kertaa kuutamolla

Perinteiset täydenkuun retket tehtiin seuraavasti: Ensimmäinen retki hiihdettiin Haapasaareen erittäin hyvässä talvi-illan säässä perjantai - iltana 2.3. Latu ja reitti oli jälleen merkitty hyvin vierassatamasta opastein ja ulkotulin. Hannu Kietäväisen nuotiotulet Haapasaaren rannassa tervehtivät loistollaan meitä tulijoita. Siitäpä oli mukava siirtyä saaren suureen tunnelmalliseen kotoon, jossa oli tulet ja emäntätoimikunnan tarjoamat nokipannu - pullakahvit, sekä mehut. Vasta paluumatkalla noin kello 19 nousi kultainen täysikuu jo näkyviin idästä. Mainittakoon tässä suuntatietona, että täysikuu on normaaliaikana aina kello 18.00 tarkalleen idässä. Tälle retkelle osallistui noin 30 henkilöä, mukavasti myös lapsiperheitä.

Toinen retki tehtiin perjantai - iltana 28.9 Lammassaaren kunnostettua rantapolkua kulkien. Aikuisien ryhmä kiersi puheenjohtaja Nannan johdolla koko saaren. Lapsiperheet vaelsivat Maijan johdolla hieman lyhyemmän reitin saaren eteläkärjen niemeen. Siellä odottivat meitä kaikkia Hannun tulet ja emäntätoimikunnan nokipannukahvit ja muu lapsillekin sopiva tarjoilu. Monen repusta löytyivät myös nuotiomakkarat. Osallistujia oli hienossa, ruskaa enteilevässä syyssäässä noin 45 henkilöä. Mukana kulki myös kytkettynä Arto Vilkon hyvätapainen Peni - koira. Syyksuista täyttä kuuta sai ihailla itäisellä taivaalla vasta myöhemmin illalla. Tällä retkellä korkean rantametsän takaa kuu ei ehtinyt nousemaan. Erityinen kiitos kuuluu molempien retkien sujuvista järjestelyistä Nannalle ja Sirkalle hyvin hoidetusta tarjoilusta, sekä Hannulle nuotiotulista. Kiitos myös jokaiselle osallistujalle iloisesta seurasta!

Haaste: nuku yö ulkona

Suomen Latu haastoi kaikkia suomalaisia nukkumaan lauantaia 8.9 yön ulkona. Parhaimmillaan se olisi tähtien valossa, kunnan metsässä teltassa, laavussa, vapaasti miten vain kukin keksii, vaikka kuusen alla!

Imatran Lapinkävijät vastasi haasteeseen kutsumalla halukkaat yöpymään Pien - Jukajärvestä Saimaaseen laskevan Lieviskänjoen varteen, Mikonpolven laavulle. Laavu oheisrakennuksineen on pystytetty aikanaan palvelemaan Saimaan Melontareitin meloimia ja muitakin satunnaisia retkeilijöitä.

Laavulle on noin puolen kilometrin kävelymatka autoilta. Saavuimme tyttäreni Kirsin ja vävyni Samin poikien Santeri ja Severi Purhosen kanssa paikalle viimeisten joukossa. Laavun tulipaikalla oli jo ulkotulet, ja puutalkoissa Kauko Hintsanen ja Hannu Kietäväinen. Erilaisia telttamajoitteita ja meidän kotamme alkoi nousta pikkuhiljaa tähän jyrkävään vanhaan sekametsään, keskelle korpimaismaa.

Nanna Hintsanen otti meidät kaikki hienosti vastaan jakamalla Suomen Ladun terveisinä, eli pikku lahjoina Elovena - puuropakkaukset, Ladun logolla varustetut tulitikut ja laastareita, toivottaen samalla kaikki lämpimästi tervetulleeksi tapahtumaan.

Ennen pimeän laskeutumista tehtiin retki noin kilometrin päähän Immolan sissien rinteeseen kaivamalle korsulle. Useimmat kävivät sisällä tässä sissiryhmän, eli yhdeksän taistelijan, varusmiesten harjoitustyönä rakentamassa suojapaikassa. Kamina ja polttopuutkin olivat valmiina. Paluumatkalla pani vauhtia kinttuihin maa-ampiaisten pesän yli kävely ja alkava vesisade. Ainakin Santeri Purhonen ja Maija Pakarinen Vernerin poikineen saivat useita pistoksia. Nanna paikkaili hyvin parantavalla pihkasalvalla pitkin iltaa "haavoittuneita". Sadekin loppui palattuamme laavulle.

Ilta jatkui tikkupullia paistellen ja omia eväitä ja nokipannukahvia nauttien. Paikalla kävi illan aikana muutamia vierailijoita lapsineen. Arto Vilkon karhukoira Peni oli lasten mieleen. Aina oli joku sitä rapsuttelemassa. Penin yövartiointiin luottaen yksi ja toinenkin asettui yöpuulle. Nanna vieraili kodassamme tuodittamassa pojat uneen. Muisteltiin siinä samalla,

miten Nanna jo vuodesta 1981 alkaen hoiti poikien äitiä, Kirsiä pikkutyttönä Mansikkalan päiväkodissa. Jokin ympyrä siinä tuntui sulkeutuvan!

Aamulla maistuivat Elovenat ja aamukahvit lisukkeineen. Aamutoimien ohessa kiinnittelin lähimetsän korpikuusiin kaksikymmentä luontopolun monivalintatehtävää. Huolellisesti vastailivat polun kiertäjät luonto- ja yleistietokysymyksiin. Kun oikeat vastaukset käytiin läpi, niin kaikki oli oikein Artolla. Palkitsin kaikki hyvästä suorituksesta omaksumani tavan mukaan sissihavulla, eli pienellä kuusenkerkällä. Olimmehan yöpyneet ja seikkailleet keskellä Immolan sissien parhainta harjoitusmaastoa.

Henkisesti virkistyneinä lähdettiin kotimatalle. Kiitos jälleen Nannalle, tapahtuman puuhaihmisille ja tietenkin kaikille osallistujille. Vierailijat mukaan lukien laavulla kävi noin 20 henkilöä. Meitä yöpyjiä oli 12, joista lapsia viisi. Haaste tuli hyvin täytettyä!

Teksti ja kuvat: Veikko Piironen

MUUMIEN MATKASSA RETKEILIJÄKSI

Muumit, nuo kaikkien tuntemat ja rakastamat satuhahmot ovat oivia oppaita tutustuttamaan lapsia retkeilyn ja luonnossa liikkumisen saloihin. Tämä on selkeästi myös Muumien retkeilykoulun tavoitteena, jossa innostetaan Muumilaakson asukkaiden ja tarinoiden kautta lapsia ja perheitä ulkoilemaan myös sulan maan aikaan. Imatran Lapinkävijöiden Muumien retkeilykoulu järjestettiin vuonna 2018 neljä kertaa. Jokaisella retkeilykerralla oli kaksi teemaa ja aihepiiriä, joihin muumihahmojen kanssa päästiin tutustumaan.

Meillä 6-vuotiaan Idan ja äidin yhteinen viikonloppuharrastus on ollut katsoa jakso tai pari muumeja telkkarista ja kun siihen yhdistetään vielä molempien kiinnostus luonnossa liikkumista kohtaan, oli osallistuminen Muumien retkeilykouluun ilmiselvää. Retkeilykoulu oli tänä vuonna niin suosittu, että järjestäjät päättivät tehdä kaksi ryhmää, jotta kaikki halukkaat pääsivät mukaan. Hetken aikaa meillä kerettiin elää jännityksessä, päästäänkö retkeilykouluun lainkaan, vai pitääkö järjestää ihan omat retkeilykoulut, mutta onneksi mukaan

mahduttiin.

Kevään ensimmäinen retkeilykoulukerta oli toukokuussa Ukoniemessä. Aiheena oli repun pakkaaminen ja retkievää. Ilmeisimmin ensimmäinen kerta oli Idalle se mieleenpainuvuin, sillä erästä Muumimammalta opittua taitoa opetettiin perheemme muille lapsille ja jopa aikuisillekin pitkin kesää. Muumimammalle kun oli käynyt niin hassusti, että reppu oli jäänyt auki, ja sieltähän me sitten noukimme astioita ja tavaroita pitkin metsiä. Voi Muumimamma sentään. Sinne olivat tippuneet myöskin Muumimamman makoisat hillopurkit. Mutta onneksi reippaat retkikoululaiset keräsivät tavarat ja hillopurnukat talteen. Tämän jälkeen Ida on kaikilla perheemme omilla retkillä pitänyt huolen siitä, että kaikilla on reput suljettu kunnolla ja vetoketjut kiinni.

Parasta retkeilykoulussa oli heti ensimmäisestä kerrasta lähtien ne aiheenkin mukaiset retkievää ja evästauko. Mikä sen parempaa niin aikuiselle kuin lapsellekin kuin pysähtyä luonnon helmaan, nuotion ääreen

*Retkeilykoululaiset etsimässä Ollinmajan metsästä hyviä askartelutarvikkeita
kuvaaja: Maija Pakarinen*

laavulle paistamaan makkaraa. Jokainenhan luonnossa liikkujan tietää, kuinka tärkeitä ne evästauot luonnon helmassa ovat ja miten paljon paremmalle kaikki siellä maistuukaan. Sääkin suosi ja keväinen auringonpaiste pilkkeli pilvien rakosista.

Toukokuun toinen Muumien retkeilykoulu sijoittui Ollinmajalle ja lähimetsään. Siellä opittiin liikkumaan luonnossa, ja oppaina toimivat Nuuskamuikkunen ja Nipsu. Idasta tällä retkellä parasta taisi olla kaatuneen puun rungolla tasapainottelu ja kivien päälle kiipeäminen. Tällä kerralla opittiin myös yhdessä

tekemistä ja yhteistyötaitoja pienten leikkien ja pelien merkeissä.

Kesä toi reilun kolmen kuukauden tauon retkeilykouluun, mutta tuona aikana meidän pieni retkeilykoululainen pääsi testaamaan kevään aikana opittuja taitoja muun muassa mummin matkassa Lapissa Pyhällä, sekä perheen omilla lomareissuilla muun muassa Ruunaalla ja Patvinsuolla. Ida - retkeilijällä oli kokemusrikas kesä ja kyllä alkusyksystä alettiin jo kysellä milloin sinne Muumien retkeilykouluun taas pääseekään.

Mutta tulihan se syksykin vihdoin ja retkeilykoulu alkoi taas. Syksyn ensimmäisellä kerralla, joka järjestettiin Lammassaassa, ei lähtenytäkään Ida mukaan äiti, vaan isi lähti tuuraamaan. Muumimamman tavoin äiti hiukan oli huolissaan niistä aina niin tärkeistä retkieväistä, mutta Ida oli jo kokenut retkeilijä ja piti huolen, että isi pakkaa reppuun mehut sekä makkarat, mitä paistaa nuotiolla. Lammassaassa teemaan johdatteli Pikku Myy, joka onkin Idan lempihahmo (niin on kyllä äidinkin). Lammassaassa lapset tutustuivat ensiaputaitoihin, ja pohdittiin eksymistä. Sinne metsään oli Pikku Myy nimittäin eksynyt. Mutta useampikin Pikku Myy sieltä löytyi. Vielä tänä päivänäkin Ida joka kerta Lammassaassa käydessämme osaa osoittaa sen kukkulan ja puun juuren, mistä hän sen Pikku Myyn silloin löysi. Kotona riitti kertomista myös Idalle ihan uudesta jutusta, nimittäin avaruuslakanasta. Ylpeänä esiteltiin myös omaa pientä laastaripakettia, minkä jokainen retkeilijä oli tuolloin saanut mukaansa. Totesimme, että onhan se hyvä olla omat laastarit, kun kesälomareissulta Ida toi itselleen tuliaisena oman pikku puukon.

Neljäs ja viimeinen retkeilykoulu järjestettiin jo keväällä tutuksi tullee Ollinmajalla ja lähimetsässä. Hemulin kanssa tutkittiin luontoa ja etsittiin sieltä niin tuttuja kuin tuntemattomiakin kasveja. Osa lapsista tutki maata ja luontoa suurennuslasein ja toiset luupeilla. Taisi olla sekä lapsille että aikuisille tämä luupeilla tutkiskelu mieluista puuhaa. Siellä sitä kaikki hämmästeltiin, miten puun kuori näyttää luopin läpi kuin vuoristolta. Tai miten hassulta se hämähäkki näyttikään luopin alle vangittuna.

Luonnontutkiskelu oli Idalle ainakin niin rankkaa puuhaa ja nälkää herättävää, että Ollinmajan uudella laavulla ei malttanut edes odotella makkaran paistumista, vaan ensimmäinen makkara meni ihan kylmiltään lämpimän kaakaon kera ja jälkkäriksi sitten se grillattu puolikas makkara.

Idasta kuoriutui retkeilykoulun aikana varsinainen retkeilijä. Vaikka meidän perheen lapsista nuorin onkin, niin selkeästi on kokenein ja asiantuntevin retkeilijä. Ida on retkeilykoulun innoittamana perustanut oman possukoulun, jossa myöskin retkeillään. Retkeilyä tullaan jatkamaan ja kovasti jo ensi kesän retkiä ja vaelluksia suunnitellaan karttojen ja You Tube -videoiden innoittamana. Ida -retkeilijän eräilyt jatkuvat, jos ei muuten niin ainakin perheen parissa ja kovasti on ohjelmassa opettelua puukon ja kompassin käytössä. Muumien retkeilykoulu antoi lapselle hyvät eväät retkeilyn maailmaan ja oli mukavaa yhdessä tekemistä niin lapselle kuin aikuiselle.

Lotta Koponen ja tytär Ida 6v

"Nyt minusta tuntuu, että on aika tehdä kunnollinen hauska huviretki jonnekin. Eväskori mukana."
-Muumimamma

Ida on löytänyt puunrungolta mielenkiintoista tutkittavaa
Kuvaaja: Lotta Koponen

Muumien retkeilykoulu 2018

Järjestimme suosittuun Muumien retkeilykoulun 0 - 6-vuotiaiden lasten perheille tänä vuonna jo neljättä kertaa. Kokoontumisia oli neljä sulan maan aikaan, kaksi keväällä ja kaksi syksyllä. Retkeilykoulussa oli kaksi ryhmää, yhteensä 17 perhettä, joissa 30 lasta. Kävimme retkellä kaksi kertaa Ollinmajalla sekä Ukonlinnan ja Lammassaaren laavuilla. Ohjaajina toimivat Maija Pakarinen, Titta Tonder ja Terhi Niiränen.

Järjestämme Muumien retkeilykoulun jälleen ensi vuonna.

Tervetuloa!

PYÖRÄILY 2018 TOIMINTAKERTOMUS

YLEISTÄ

Jos edellinen kesä oli viileä ja sateinen, niin kesä 2018 olikin säiden suhteen sen lähes täydellinen vastakohta. Vaikka helteet saattoivat hieman karsia pyöräilyjen osanottoa, osallistuivat pyöräilyn harrastajat aktiivisesti kesän retkiin. Todettiin, että helteellä pyöräillessä ajoviima -"ilmastointi" viilentää, kunhan riittävästä nesteestä nauttimisesta pidetään huolta.

Kausi aloitettiin uudella teemalla, lintupyöräilyllä, johon saatiin asiantuntijaksi Jari Kiljunen Etelä-Karjalan lintutieteellisestä yhdistyksestä.

Toukokuussa Imatran Lapinkävijät osallistui myös Imatran hyvinvointiviikolle, jolloin pyöräiltiin perinteinen Kallen polkaisu Koskenpartaalta Puntalaan. Saaristopyöräily kesäkuussa jouduttiin peruuttamaan yhteensattumien vuoksi.

Kesäkuussa tehtiin alkuperäiseen ohjelmaan lisäyksenä pyöräilijöiden toivomuksesta myös toinen lintupyöräily, Imatran yölaulajaretki.

Turvallisuuteen on kiinnitetty pyöräilyissä ja järjestelyissä erityistä huomiota.

Pyöräretket toteutuivat ilman onnettomuuksia. Kiitos tästä kuuluu valppaille retkien vetäjille ja ohjeiden mukaan toimineille pyöräilijöille. Myös autoilijat ovat huomioineet pyöräilijäryhmit kiitettävästi. Liikenneturvallisuus on kaikkien liikkujien yhteispeliä.

OSALLISTUMISAKTIIVISUUS

Pyöräilyjä oli kaikkiaan 24, joista iltapyöräilyjä 20 ja päiväretkiä 4.

Enimmillään retkillä oli 16 pyöräilijää ja vähimmillään 4.

Aktiivisin pyöräilijä oli mukana 19 kertaa.

Osallistujia oli kaikkiaan 43 henkilöä.

Yksittäisiä pyöräilykertoja oli yhteensä 247.

Pyöräilytoimikunnan järjestämiin tapahtumiin osallistui säännöllisesti noin 10 henkilön vakiojoukko.

KANSAINVÄLINEN TOIMINTA

Kuluneen vuoden aikana ei ollut kansainvälistä toimintaa.

Yhteydenotto itärajan takaa, mahdolliseen yhteiseen pyöräilytapahtumaan liittyen, kuitenkin tapahtui.

TIEDOTUS

Pääasiallinen tiedotuskanava on Lapinkävijöiden kotisivut, jonka kalenteriin pyritään päivittämään tuoreimmat tiedot tapahtumista.

Pyöräilykalenteri julkaistiin keväällä sekä seuran kotisivuilla että monisteena. Monisteita oli jaossa urheiluliikkeissä ja urheilutalon kassalla.

Elämää Imatralla Facebook-sivuilla oli tietoa pyöräretkistä, kuten myös Uutisvuoksen tapahtumia -palstalla ja -nettisivuilla.

Uutisvuoksi -lehdessä oli kesän aikana yksi toimittajan kirjoittama juttu Lapinkävijöiden pyöräilytoiminnasta.

YHTEISTYÖKUMPPANIT

Pyöräilytoimikunnan yhteistyökumppaneina tapahtumien järjestelyissä ja muussa toiminnassa ovat olleet Intersport Imatra, Vuoksen kalastuspuisto, Imatran MTB (Imatran Urheilijat), Imatran kaupunki, Immalan Erä ja Etelä-Karjalan lintutieteellinen yhdistys.

TOIMIKUNTA

Pyöräilytoimikunta kokoontui vuoden aikana kolme kertaa.

Pyöräilytoimikunnassa ja retkien vetäjinä ovat toimineet Maija-Liisa Pitkänen (16), Reijo Siitonen (16), Jyrki Miiikki (21), Olli Savolainen (1), Pentti Niemeläinen (21) ja ulkopuolisena asiantuntijana Tapio Suojapelto.

Pyöräilytauko Immolan Erän kodalla Salo -Peltolassa 6.8.18

TULEVAISUUS

Pyöräilytoimikunnassa mietitään miten uusia pyöräilijöitä saadaan innostettua mukaan sekä pyöräilemään että pyöräilyjen järjestelyihin. Pyöräilyreitit Imatralla ja lähiseudulla ovat pääosin jo perinteisiä, uusia reittivaihtoehtoja, teemoja ja kohteita mietitään perinteisten rinnalle.

Matkavauhtiin kiinnitetään huomiota myös tulevana kesänä, jotta jokainen pyöräilijä voi tuntee pärjäävänsä ryhmässä mukana.

Turvallisuus on järjestelyjen ja pyöräilyjen kestoteema, johon panostetaan myös tulevalle pyöräilykaudella.

**Imatran Lapinkävijät ry,
Pyöräilytoimikunta**

Kuvat: Pentti Niemeläinen

*Kauden päätöspyöräily
Ukonniemen laavu 3.9.18.
Myyryläisen Kari sai
uuden, hienon pyöräily-
paidan
(oranssi paita keskellä).*

storaenso

OLLINMAJAN PITKÄ TALVI

Pohjatöitä tehtiin rivakasti, vaikka tässä vain nojaillaan lapioon. Vasemmalla Hannu Kietäväinen, joka puhdettävään pilkkoi valtavan määrän puita, Hannu Siira, Osmo Kaksonen ja Heikki Huolman. **Kuva: Tapani Tolvanen**

Vaihteeksi saatiin taas kokea kunnollinen hiihtotalvi. Lunta tuli jo vuoden vaihteessa, ja melkein ehdittiin avata maja, ennen kuin lumi sulii pois. Tammikuun 19. päivänä sitten oli uudet lumet ja uudet ladut ja maja saatiin auki. Siitä maja olikin auki yli 70 päivää, eli aina huhtikuun alkupäiviin asti.

Majavihkoon kirjoitettiin kauden aikana 2800 nimeä, ja vilkkain päivä oli perinteisesti koululaisten hiihtopäivä 23.2. Tosin tänä vuonna koululaisetkin hiihtivät kahtena päivänä. Takana ovat ne ajat, kun Ollinmajan mäellä oli yhtä aikaa satoja koululaisia. Lähialueelta on lopetettu Teppanalan, Savikannan ja Virasojan koulut, eikä Kosken koulullakaan hiihto ole enää suosiossa. Itä-Suomen koulu on tällä hetkellä hiihtävin koulu. Koululaisten hiihtopäivänä on hauskaa olla majalla töissä. Siellä on niin paljon iloa, naurua ja energiaa. Kaikki perinteiset tapahtumat, latukirkko, Majahiihto ja Ollinmajahiihto, olivat ajallaan, ja osallistujia oli mukavasti.

Hienosti meni myös Erähiihto, jossa olemme mukana yhden latuaseman ja toimikunnan sihteerin verran. Rauta-Jussinpolulla olivat avoinna perinteiset Jokimaja, Eräveikkojen maja, Eräkota ja Ollinmaja ja myös näiden välillä latu. Ollinmajalta latu johti entistä Eeronmajan reittiä Immalan jälle, jossa oli pitkä latureitti Lietteen kautta Päivärantaan ja sieltä jään yli Salopeltolan seurojentalolle ja takaisin Lietteelle. Moni antoi kiitosta tästä tasaisesta lenkistä. Toivottavasti myös perinteinen erälatu metsissä ja pelloilla kiinnostaa jatkossa. Erähiihto tehdään talkoilla, eli silloin kun kutsutaan latutalkoisiin, olisi hyvä tulla. Ei ne ladut taivaasta tipahda, vaikka lumi sieltä tulee.

Ollinmaja kaipaa lisää talkoolaisia. Majalla on mukavaa olla mehunmyynnissä. Siellä tapaa pääsääntöisesti iloisia ja tyytyväisiä ihmisiä. Myös tavallisiin talkoisiin, piha-, siivous- ja puutalkoisiin tarvitaan lisää väkeä. Viime kesänä Hannun pilkkoma iso puukasa odotti turhan pitkään pääsyä katon alle suojaan, ja maja on

vieläkin siivoamatta talven jäljiltä, kun talkoisiin ei ole tullut porukkaa. Erittäin suosituksi tullut joulupolku kaipaa myös tekijöitä. Tänä vuonna se saadaan vielä pidetyksi, mutta miten käy ensi vuonna.

Suuret kiitokset teille kaikille, jotka olette olleet mukana, mehunmyyjät, tapahtumien järjestäjät, kotalaavun rakentajat, puunpilkkijat ja -kantajat ja kaikki, jotka olette osallistuneet Ollinmajan toimintaan. Ollinmaja on hieno paikka järjestää tapahtumia, mutta ei niitä ihan parin kolmen ihmisen voimin pysty järjestämään.

Tuula Rahkonen

Kotalaavun avajaiset

Syksyllä valmistuneen kotalaavun avajaisia vietettiin lauantaina 17.11. Kota nimettiin Pentin kodaksi, koska se rakennettiin Pentti Pälven yhdistykselle osoittamalla testamenttilahjoituksella. Pentti kävi Ollinmajalla tapahtumissa ja aikanaan myös Muorravaarakassa kattoremontissa. Hän nukkui pois 95 vuoden iässä kesällä 2017.

Kotalaavun avajaisia juhlistettiin uusien kunniajäseniksi kutsuttujen henkilöiden kukituksella. Tämän kunnianosoituksen vastaanottajat ovat kaikki erittäin pitkän linjan Lapinkävijöitä, jotka ovat osallistuneet yhdistyksen toimintaan kymmenien vuosien aikana mitä moninaisimmissa tehtävissä. Kukkakimppujen ohella heille luovutettiin Suomen Ladun 80 - vuotisjuhlamukit.

Arja Lifländer

Uudet kunniajäsenet uuden kotalaavun edustalla, vasemmalla puheenjohtaja Nanna Hintsanen, Raimo Verta, Sirkka Ruokolainen, Unto Joona, Sakari Oksanen ja Tuula Rahkonen.

Kuva: Markus Lehtinen

IMATRAN INKERI - TUULA RAHKONEN

Imatran Nuorkauppakamari valitsee Imatran Inkerin vuosittain, ja Inkeristä on vuosien saatossa muodostunut Imatran symboli, hahmo, joka tunnetaan ympäri Suomea ja joka edustaa kaupunkiamme mitä parhaiten.

Tällä kertaa Inkeriksi valittiin Tuula Rahkonen - Imatran Lapinkävijät ry:n aktiivijäsen! Inkeriä on vuosien aikana valittu hyvin eri aloilta ja myös eri - ikäisiä. Myös edellisistä Inkeristä moni on ollut ILK:n jäsen! Vaatimuksena valintaan on tietenkin, että asuu Imatrala ja mikä tärkeintä - valittu henkilö on toiminut Imatran hyväksi ja tehnyt Imatran tunnetuksi jollakin alalla.

Tuula on tehnyt Imatraa tunnetuksi Suomen Ladun eri tehtävissä toimiessaan. Hän on eräopas, kouluttanut oppaita, toimii Latuneuvojissa ja Suomen Ladun järjestötoimikunnassa.

Imatran Lapinkävijöissä hän on vetänyt useita kesä- ja talvivaelluksia ja retkiä moniin luontokohteisiin lähelle ja kauemmaksi, sekä ollut vuosia johtokunnan jäsen.

Ollinmajan emäntänä toimiminen taitaa olla oman paikkakunnan hyväksi tehtävästä osuudesta yksi tunnetuin. Tuula toimii myös ILK:n tiedotustoimikunnassa. Tekstin tuottamisen taitoa on saatu lukea mm. Muoravaarakka - kirjassa, joka ilmestyi työryhmän toimesta viime keväänä.

Tuula toimii myös Pelastakaa lapset ry:ssä varapuheenjohtajana ja lisäksi Rauhan Martoissa.

Seurakunta saa myös osansa hänen aktiivisuudestaan. Tuula on Imatran kirkkovaltuuston jäsen.

Keväällä 2018 Opetus – ja kulttuuriministeriö myönsi Tuulalle ansioristin liikunnan ja urheilun hyväksi tehdystä työstä.

Tulee mieleen sanonta, ”tekevä ehtii”. Ainakin tämänvuotisen Imatran Inkerin kohdalla se pitää paikkansa!

Nanna Hintsanen

Tuula – Inkeri virkapuvussaan. Esiliinan latukuvio kuvastaa Imatran Lapinkävijöiden ja Suomen Ladun hyväksi tehtyä työtä

Kuva: Markus Lehtinen

Retkivarusteiden hinnat

Sukset	10 €/vko	5 €/vkonloppu
Ahkio	30 €/vko	10€/vkonloppu
Teltta/laavu	15 €/vko	10€/vkonloppu
Rinkka	15 €/vko	10€/vkonloppu
Keitin	5 €/vko	3 €/vkonloppu
Suksiboksi	20 €/vko	10€/vkonloppu
Lumikengät	15 €/vko	10€/vkonloppu 5 €/pvä
Luistimet	15 €/vko	10€/vkonloppu 5 €/pvä

Lisätietoja vuoden 2019 alusta yhdistyksen kotisivuilta www.imatranlapinkavijat.fi

ETSITÄÄN SINUA

Tiesithän että yhdistyksemme toimii vapaaehtoisvoimin? Ja paljon on vuosien saatossa tehtykin. On toteutettu monenlaista tapahtumaa ja retkeä, ulkoilutettu imatralaisia, unohtamatta hallinnollista byrokratiaa, Ollinmajaa, tätä lehteä ja muita julkaisuja. Tämän kaiken ovat tehneet vapaaehtoiset jäsenemme.

Oletko koskaan miettinyt mitä sinä voisit tehdä? Nyt luet tätä lehteä, ja siitä päätellen olet kiinnostunut jonkinlaisesta ulkoilusta luonnossa. Etsit ehkä paikkakunnalta seuraa retkelle, koska yksin ei tule lähdettyä. Tai olet ollut jäsenenä jo vuosia osallistuen satunnaisesti tapahtumiin. Tai olet jäsenenä muuten vaan, koska aihe kiinnostaa.

Kutsun sinua mukaan vapaaehtoisten joukkoon. Tervetuloa suunnittelemaan ja toteuttamaan toimintaa. Mitähän se voisi olla käytännössä: Ollinmajan joulupolun suunnittelua ja tonttujen piilottamista metsään tai joulupuuron keittoa, Muumien hiihtokoulussa kaatuneen pikkuhiihtäjän pystyyn auttamista, nuotiotulien sytyttämistä ja vahtimista, mielenkiintoisille kursseille osallistumista, kulkijoiden johdattamista, eli retken vetämistä vaikka sinne omalle suosikkipaikalle, sähköpostin lähettämistä ja lukemista, heijastimien metsään piilottamista, kaikenikäisten onnellisten retkeilijöiden naaman näkemistä ja laskemista, kun he nousevat linja-autoon retken jälkeen, lumiukkojen rakentamista, laavulla istuskelemista, tai jotakin muuta. Keksitkö itse lisää, mitä luonnossa voisi tehdä yhdessä?

Kirjoitan nyt retkitoimikunnan sekä lasten ja nuorten toimikunnan puolesta. Tervetuloa mukaan, uusia ideoita ja toteuttajia kaivataan molemmissa toimikunnissa. Voit tulla toimikunnan jäseneksi ja näin sitoutua toimintaan vuodeksi kerrallaan. Toimikuntien jäsenet nimetään seuraavalle vuodelle aina syyskokouksessa. Voit tulla paikalle syyskokoukseen tai kertoa halukkuudestasi etukäteen. Mukaan kokouksiin pääset keskellä vuottakin. Retkitoimikunta ja lasten ja nuorten toimikunta ovat viime aikoina pitäneet yhteisiä kokouksia noin kahdeksan kertaa vuodessa. Toimikunnan jäsenenä oleminen ei sido sinua olemaan mukana jokaisessa retkessä tai tapahtumassa. Voit osallistua omien resurssien ja elämäntilanteen mukaan. Vaihtoehtoisesti voit osallistua vaikka vain kerran vuodessa yhden tapahtuman toteuttamiseen. Kerro silloin jollekin toimikunnan jäsenelle, mihin tahtoisit mukaan, niin osaamme pyytää sinua auttamaan.

Sinulle uusiin juttuihin saat koulutusta. Suomen Latu järjestää kursseja moneen ulkoilulajiin. Esimerkiksi Muumien retkeilykouluja aloimme järjestää juuri Suomen Ladun ohjaajakurssin jälkeen, josta saimme innostusta ja ohjausta toimintaan. Latu & Polku -lehden koulutustarjontaa kannattaa lukea sillä silmällä, mikä sinua innostaisi ja kysyä rohkeasti, jospa yhdistys lähettäisi juuri sinut kiinnostavalle kurssille. Siistejä sisähommiakin löytyy vaikka mainostamisen ja pöytäkirjojen kirjoittamisen merkeissä. Saat tulla ensin vakoilemaan, vaikka osallistumalla retkelle ja samalla salaa miettii, voisiko sinusta olla retken vetäjäksi. Tai tapahtuman jälkeen voi kysyä, voisitko sinäkin auttaa.

Maija Pakarinen

Retkitoimikunta, Lasten ja nuorten toimikunta
maija.ilona@gmail.com , puh 050 910 6648

Ps. Muutkin toimikunnat ottavat sinut iloisena vastaan, nimiä ja yhteystietoja löytyy tämän lehden lopusta.

Haluatko liittyä Imatran Lapinkävijöiden jäseneksi?

Suomen Latu ry:n jäsenenä saat monia etuja:

* Monipuolista toimintaa, samanhenkisiä ystäviä * Kuntoliikunnan ja retkeilyn erikoisjulkaisun Latu & Polku - lehden kotiisi 8 kertaa vuodessa * Oman yhdistyksesi tiedotteet ja palvelut * Alennuksia Suomen Ladun koulutustilaisuuksiin, lomakeskuksiin ja vaeluksille * Jäsentuotteita ja kirjallisuutta jäsenhintaan * Suomen Retkeilymajajärjestön jäsenedut: Alennuksia kotimaan retkeilymajoissa sekä kansainvälisen retkeilymajakortin ja leirintäkortin jäsenhintaan.

Lähetä henkilötietosi (nimi, osoite, puhelinnumero, syntymäaika, sähköpostiosoite) jäsenisihteerille: jukka.kirjonen@pp.inet.fi

Jäsenmaksut 2019

1. jäsen	25€	Opiskelijajäsen 29 v.	10€
Perhemaksu	42€	Rinnakkaisjäsen	15€
Nuorisojäsen 19 v.	10€	Yhteisöhenkilöjäsen	27€

RAILIN RUOKTU

Kirjan tekoaika, ihmettely rankasta rakentamisesta ja toimittajan tenttaaminen Elliltä, että miten ne puusarajat oikein oli tehty, siitä lähti ajatus tehdä ovi karmeineen ja saranoineen.

Elli selitti juurta jaksain, miten hän oli oven rakentanut. Hän ehdotti, että enkö voisi samalla rakentaa koko kammin. No, minähän lupasin rakentaa, enkä siinä vaiheessa ymmärtänyt, miten iso homma se olisi.

Aloin etsiä mökkitarpeita luonnosta. Puiden oksista ajattelin saavani helposti kerättyä seinätarpeet, mutta eivätpä ne olleetkaan riittävän suorina. Kotona oli kelojuurta, josta aloin tehdä ovea. Saranoihin ei varmasti löytyisi riittävän pientä pahkaa edes männyn kantojuurakosta tai kuivasta katajasta. Sain kuin sainkin mieleiseni tarpeet, ja ne olivat vielä niin kovaa puuta, että kestivät muotoilemisen. Työ oli hankalaa, koska osat olivat pieniä ja puu kovaa, mutta sain tehtyä ylä- ja alasarajat katajasta. Mutta miten onnistuu karmien teko ja siihen huulle?

Pojan avustuksella tuli huulle paikalleen, ja sitten piti jo mennä Elliltä kyselemään, miten hän sen oven sai kasaan, kun ei kuulemma ollut nauvoja käytössä. Ellin ohjeiden mukaan tein poikki ja pystypuvin ja väliin laitoin tuulensuojaksi kattuhuopaa.

Tästä minun tekemästäni ovesta tuli vähän suurempi kun olin alunperin ajatellut, joten sen mukaan piti suhteuttaa koko kammin koko.

Aloin rakentaa kehikkoa päädyistä ja laskeskelin kuvista, monta hirttä oli päällekkäin milläkin seinällä. Hirsien materiaali oli vaihtunut harjan varsiin, jotka olivat suoria. Metsästä en ollut tähän hätään löytänyt mieleisiäni. Koirankaulan veistäminen tähän kovaan puuhun olikin juttu sinänsä.

Yritin saada hirsii päällekkäin ilman rakoja. Tutkin suurennuslasilla kuvia ja totesin, että niissäkin oli selvästi näkyvissä rakoja, joita oli tilkitty. Eero kertoi, että niihin oli laitettu turvetta. Minä laitoin naavaa, se pysyy pienessä tilassa paremmin paikoillaan. Hirsien kovertamiseen kului monen monituista tuntia.

Monen mittaisia hirsii täytyi ymmärtää tehdä, kun molemmissa päädyissä on ikkunat. Niinhän siinä sitten kävi, että päädyistä tuli liian korkeat, eikä profiili ollut

oikea. Ei auttanut muu, kun ruveta mataloittamaan päätyjä.

Tuli monta kertaa mieleen, että hirrenveistokoulutus olisi ollut paikallaan työn tajuamisen helpottamiseksi. Väliillä kyllä laitoin "hanskat nauhaan".

Tulihan se kammi kasaan, puoli vuotta sitä vapaa-ajan rakentelin. Katon teossa sain apua kirvesmies-muurari-pojaltani. Tein katon avattavaksi, jotta sisustus olisi myös katsottavissa. Kattoonkin laitettiin oikea huopakate ja sen päälle sammalta, jäkälää, puolukkaa ja muuta luonnon materiaalia. Katto kestää vaikka ulkona säilytyksen.

Muurari teki takan ja piipun. Kalustin kammin vain kahdelle, vaikka oikeaan kammiin mahtuu neljä henkilöä nukkumaan. Pöytä, penkki, pölkkyjakkarat, tiskipöytä, astiat, makkaratikut, kuivat puut, kiehiset, matto, tapit rinkoille, naulakko ja jopa vieraskirja löytyvät sisältä. Seuraava työkohde oli, miten saan seinät kelon värisiksi. No lyijykynällä aluksi, sitten vähän petsillä ja puuvahalla, harmaan ja ruskean sävyillä sain värin mieleisekseni.

Ulkopuolen kalustukseen tein kyltin, jossa on nimi ja vuosiluku, hirsipenkki, hylly, naulakko, kurkkihirteen poronsarvi ja säännöt nahkaan kirjoitettuna. Oven edessä on riuuista kasattu matto ja sisältä ulos tuotu vanha pöytä on vielä teon alla.

Iso kivi, joka löytyi perustuksia kaivettaessa, toimii pienoismallissakin vaeltajien pöytänä, ihan niin kuin meilläkin käydessämme Muorravaarakassa 2014.

Kiitos Heinosen Martille sinne taivaallisille vaelluspoluille, kun veit Virven ja minut näkemään ja kokemaan tämän vaellusretken.

Kun sain tämän urakan valmiiksi, oli kyllä niin hyvän olon tunne kuin olisin ollut 1953 tekemässä oikeaa kammia. Kunnioitan tosi suuresti heitä, jotka olivat mukana silloin.

Vein tämän omani metsään ja naamioiden suunnilleen sellaiseksi, kuin kammi Muorravaarakkajoen varrella on. Kuvasin, teetin kortteja, jouluisia ja myös sellaisia, joita voi lähettellä muulloinkin. Näin ystävänikin ovat tietoisia, mitä touhuan.

Raili Malinen

EKSYMISEN JA SEIKKAILUN HILLITTY CHARMI

Motto: - kun eksyy, niin, ensin keitetään kahvit ja sitten lähdetään kotiin.

Tai kuten isäni yritti neuvoa: - sinulla on nyt etsikkoaika, käytä se hyvin tulevaa elämääsi varten.

- Minä eksyin elämään -

Ensimmäisen kerran eksyin 3 - tai 4- vuotiaana. Asuttiin Leppävaarassa Helsingin kupeessa ammattikoulukodin opettaja-asunnossa. Oli hiihtokilpailut. Meikä lähti reitille ihan muuta kuin voitto mielessä. Metsään latu vei, hiljalleen suksin. Katselin auringon säteitä kuusen latvoissa, lumen raskauttamia kuusen oksia. Aina välillä kuului humahdus, kun kuusi varisti painavat lumet oksiltaan. Tuolloin ei minulla ollut mitään käsitystä kuukausista tai vuodenajoista. Niitä vaan elettiin ilman sen suurempaa suunnitelmaa. Myöhemmin muistikuvien mukaan paikoitin tuon jonnekin maalishuhtikuulle, kun illat pitivät ja hankia todella oli.

Siinä hiihdellessä huomasin tutun ladun. Se vei Mäkylänmäelle. Sinne. Mäen päällä oli laskeuduttava mahalleen ja hiljaa kurkistettava. Mustalaisleiriä nuotioineen ja jankkureineen, siinä vierähti tovi seurattessa elämää.

Pieni kylmä rupesi hiipimään, ja oli lähdeittä jatkamaan jalaa hiihtokilpailua.

Tosin kävi niin, että valitsin väärän ladun. Eipä se paljoa vaivannut, ajattelin, että kyllä tästä jonnekin päästään. Toisaalta mitä pahaa tuossa metsässä oli? Yritin katsella ympärilleni, jos vaikka näkisin peikkoja ja tonttuja. Keijukaisia en uskonut olevan lumisessa maailmassa, jossain lämpimässä pesässä olivat.

Pikkuisen rupesi harmittamaan, olisiko syy ollut pienen nälänpoikasen.

Latu vei eteenpäin. Kunnes. Ladun oikealla puolella oli hylätyn kaivon renkaita, yksi kyljellään. Nyt tiesin tarkalleen missä olin: kesällä Markun kanssa olimme olleet täällä. Joskus aiemmin olin ollut nonareissa. (Non - Stop elokuvissa isäni kanssa Helsingissä. Niissä oli myös piirrettyjä lyhyiden uutisfilmien välissä, niissä piirroshahmot mm. jäivät höyryjyrän alle) Sitä oli pitänyt kokeilla. Ja totta vieköön, sammakoista tuli yhtä lituskaisia kuin elokuvissa. Mutta toisin kuin elokuvissa, pysyivät lituskaisina.

Reippaana miehenä hiihtelin kotia kohti ja kilpailualueelle, takakautta. Ihmettelin, miksi kaikki tuijottivat metsään ja huutelivat, ja metsästä huudettiin takaisin. Monta kymmentä ammattikoulukodin oppilasta opettajineen oli haravoimassa metsää. Sillä kertaa en saanut piiskaa.

///

Helsinkiin muutettiin. Minut 6-v. ja siskoni 4-v. laitettiin ruotsalaiseen lastentarhaan. Meitä tympi päiväunet, vai olisiko ollut, että tätien päiväkahvikeskustelut meidät herätti. Seikkailu odotti.

Ryömittiin käytävän lasioven editse vapauteen. Tädit eivät huomanneet, istuivat vaan pöydässä pampalammassa.

Nopeasti Tukholmankadulle ja raitiotievaunuun. Rahastajatäti kysyi, minne ollaan menossa. Oltiin menossa katsomaan sairasta mummiä ja auttamaan askareissa. Mietitty suunnitelma muuten.

Sitä vaan seilattiin siskon kanssa ympäri Helsinkiä. Sama tarina kelpasi kaikille rahastajille.

Tietenkin jäätiin kiinni. Ja, kun toisen kerran sama tapahtui, meidät otettiin pois tarhasta.

///

Taisi olla Pääsiäinen. Olin kuutisen vuotta vanha. Isoisän luona Mäntsälässä. Hanki oli yön aikana kovettunut ja päivälläkin oli kelpo pakkakanen, vaikka aurinko paistoi pilvettömältä taivaalta. Yritettiin serkkujen kanssa päästä eteenpäin perinteisellä tyyliillä, lähinnä taaksepäin takaisin sarkaojaan.

Päässäni välähti, kokeilin luistelua. Se toimi, sillä jalasani oli kaksi vuotta vanhat lyhyeksi käyneet sukset. Suhahdettiin peltoaukeitten yli, kunnes metsä tuli vastaan. Olimme tulleet aika matkan kierrellen metsäsaarekkeita. Hangella ei tietenkään näkynyt merkkejäkään kulkemastamme.

Isäni oli jo jonkin aikaa aikaisemmin kertonut, kuinka pärjätä metsässä, mm millä puolella muurahaiskeko yleensä on suurimmillaan. Tähän hätään isän opastukset eivät auttaneet, paitsi se, kuinka kellon ja auringon kanssa voidaan määrittää ilmansuunnat. Kelloa ei meillä ollut eikä toki sitäkään mistä matkamme oli alkanut.

Ainoa varma tieto oli, että aurinko oli ollut koko ajan oikealla puolellamme. Siis, jos menemme takaisin, sen on oltava vasemmalla puolellamme. Janotti, mutta veden päällähän seikkailimme.

Suihkimme hankea pitkin takaisin. Kun, sitten pääsimme törmälle, ja järvi avautui eteemme, tiesimme missä olimme. Hetkessä olimme perillä ja höyryävän kaakaomukillisen äärellä. Tästä kaikesta sain kipinän tähtitieteeseen.

///

16-vuotiaana, lähdettiin hiihtoloman viettoon Keimiontunturille NNKY:n majalle. Ajomatka Helsingistä Lappiin oli seikkailu sinänsä. Oulussa yövyttiin. Sitten alkoi pakastua. Ranskalainen Simca Beaulieu:tä ei todellakaan oltu suunniteltu Suomen talveen. Pakkanen kiristyi 42 pakkasasteeseen. Ikkunat olivat jäässä. Tuulilasi pysyi hädin tuskin auki. Palelsi.

Auto jätettiin jonnekin huoltoasemalle lämpimään, ehkä Tora - Sieppiin. Sinne tuli myös muuta porukkaa bussilla. Reput pykälään ja menoksi. Hämärä oli laskeu-

tunut, mutta täysikuu valaisi ja loi metsästä aavemaisen valoisuuden. Vaikka pakkasta oli 42 astetta, ei ollut kylmä.

Lähdin nopeamman porukan mukaan jääden sen hänille. Siitä jonkin ajan kuluttua sutjakkaasti omalle ladulle ja ison kuusen persiiksiin piiloon.

Hitaampi porukka tuli ja kun oli kohdalla, susi rupesi ulvomaan. Kun sitten hiihtivät mutkan taakse, niin meikä hissukseen liittyi joukkoon. "Kävit sitten ulvomassa," tokaisi äitini.

Ryhmässä oli myös englantilainen mies, joka Keimi-ötunturin majalle päästyään siunaili, kuinka hieno ja upea tuuri hänellä oli ollut: kunnolla pakkasta, täysi kuu, sudet ulvovat, Wonderful.

///

Parikymppisenä asuin Vantaalla Jokiniemessä. Eräänä iltapäivänä lähdin heittämään kymppin lenkin. Lähtö myöhästyi tunnin verran. Juostessa ilta pimeni ja ympäristö muuttui tuntemattomaksi.

Ei auttanut muu, kuin mennä soittamaan jonkun omakotitalon ovikelloa. Kerroin olevani eksyksissä ja tietoa missä olen ja lasin vettä.

Selvisi, että olin jo juossut noin 20 kilometriä, ja matkaa olisi vielä 10.

Vesilasillisen tuonut neito sähköilymä (jonka silmiin eksyin) sujautti käteeni lappusen, minkä ulkona luin: puhelinnumero ja soita huomenna klo 15. Kati.

Ikävä kyllä lappu oli pudonnut taskustani ennen kuin pääsin kotiin. Ei käynyt kuin amerikkalaisissa elokuvissa.

///

Omalle hölmöydelle on hyvä nauraa. Seuraavalle hekottelin pitkän aikaa tuulen tuivertaessa ja pudotellessa oksia viereisestä männystä teltan päälle.

Ilta hämärtyi, vedin ahkiota kohti ajattelemaani leiripaikkaa. Jouduin tietenkin ryteikköön, missä ahkio vähän väliä tarttui risukkoon. Tuuli puhalsi vasempaan poskeen sen verran tuimasti, että rupesi olemaan kiire löytää kunnollinen leiripaikka.

Seurasin hämärässä kompassia ja totesin olevani suunnassa.

Peikot ja maahiset kuitenkin tekivät jäynää. Tuuli rupesikin puhaltamaan oikeaan poskeen. Oli kääntynyt hetkessä 180 astetta. Mielenkiintoinen sääilmiö. Kunnnes. Kaivoin taskulampun esiin ja valaisin kompassia.

Olin jossain vaiheessa kääntynyt täyskäännöksen. Hämärässä en ollut erottanut kompassin neulan värejä. Tai olisiko kumminkin...

Takaisin aukealle. Teltta pystyy männyn viereen kummun suojaan, ja ruuan laittoon. Taisivat menninkäiset pitkin yötä heitellä männyn oksia teltan päälle.

///

Tämä on vielä kerrottava:

Ongelmakeskeinen ratkaisu oli kova sana Kotkan opistossa 1990-luvun alussa. Tarkoitti, että jos oli ongelma, se ratkaistiin ja sitten pohallettiin eteenpäin.

Olin tätä vastaan. – "miks sä oot aina tuollainen vastarannan kiiski".

Mielestäni jokainen ongelma pitää taustoittaa ja nähdä kokonaisuutta vasten. Ilman kokonaiskuvaa ongelma ratkaisuineen voi johtaa harhaan ja väärään tulokseen.

En tietenkään osannut vastata tähän hypetykseen oikealla tavalla. Mutta syksyllä 1994 pystyin osoittamaan kantani oikeaksi.

Kesällä olin ollut Kotkan opiston rehtorin kanssa vaeltamassa Kalmankaltiota Repojoelle ja pohjoiseen Vaijoelle ja Kultahaminaan. Sään haltiat vaan eivät olleet myötämielisiä.

Ensimmäinen yö (- 0) vietettiin Hietajärvellä, minne pääsi henkilöautolla. Saunottiin telttasauunassa. Toinen yö Repojoen latvalla Nuortta - Lullimus järven rannalla (+ 5). Puolet porukasta päätti lähteä muualle. Kolmas yö Repovaaran alla Repojoella (+15) ja neljäs yö Oulan Kotakuolpunalla (+30). Päivän mittaan lämpötila nousi muutamia asteita, ja matkan teko pysähtyi siihen. Arton elimistö rupesi vastarintaan.

Muutama yö oltiin paikoillaan, ja kun lämpötila laski normaalimmaksi, lähdettiin kohti Lismaa.

Lisman pohjoispuolella on suuri suo. Ajattelimme vähän oikaista niemekkeeltä toiselle. (ongelma 1). Taitallettiin suota pitkin katse jaloissa ja suossa. Tukevalla kohdalla aina katsottiin, missä on seuraava tukeva paikka. (ongelma 2), siis sinne. Kunnnes nostin katseeni, joka puolella oli pelkkää lettoa.

joo.

Ongelma 2 oli ollut täydellisesti hallinnassa.

Nyt olimme keskellä suota eivätkä nämä suurenmoiset ajatukset ongelmaratkaisusta enää toimineet.

Hyvin varovasti palasimme lähtöpaikkaan.

Ongelma 1: käveltiin yli kilometri rantoja pitkin ja seuraavatkin.

Syksyllä ensimmäisessä työpaikkakokouksessa esitin tämän argumentin, sen jälkeen ongelmaratkaisukeskeinen työtapana väistyi taaemmalle.

Turo Mustakallio

LUONTO JA SEN SUOJELU KUULUU KAIKILLE!

Suomen upeaa luontoa. Luurojärvi heräilee aamuun. Kuva: Markus Lehtinen

Ilmaston muutos, sodat, pakolaisuus ja etenkin arktisen alueen sulamisen ongelmat ovat olleet viimeaikoina vahvasti esillä. Tartteis tehdä jotakin! Jokainen meistä voi omalta kohdaltaan miettiä miten voisi pienentää kulutustaan ja hiilijalanjälkeään. Ei siinä puheet, julistukset, kampanjat ja haasteet paljon auta. Toimintaa, oikeita päätöksiä ja sopimuksia, sekä niiden noudattamista se jokaiselta maailman päättäjältä ja kansalaiseltakin vaatii!

Vuodesta 1972 alkaen on 5.6. ollut YK:n julistama Maailman Ympäristöpäivä. Vuodesta 2013 on elokuun viimeistä lauantaita vietetty Suomen Luonnon päivänä. Suomen Latu järjesti tänä vuonna kaksi luonnonläheistä kampanjaa ja haastoi kaikkia kansalaisia lumiukkoja tekemään ja nukkumaan yön ulkona. Imatran Lapinkävijöissä vastattiin molempiin haasteisiin. Toisaalla lehdeissämme on kertomukset niistä. Toivottavasti Suomen hyvin toimiviin jokamiehen oikeuksiin ei tule muutoksia.

Jo vuonna 1854 osattiin antaa arvo luonnolle.

Vuonna 1854 Yhdysvaltain presidentti teki tarjouksen intiaaneille ostaakseen heidän maansa ja lupasi antaa heille reservaatit sen sijaan. Intiaanipäällikkö Seattlen vastausta tähän tarjoukseen pidetään kauneimpana ja syvällisimpänä luonnon ja omaperäisen kulttuurin puolesta pidettynä puheena, mitä tunnetaan. Puheesta, tai kirjeestä, kuten joissain lähteissä mainitaan, on useita versioita. Yleisesti tunnettua on, että monet intiaanit osasivat pitää kaunopuheita tai vaieta kuin muuri.

Tässä muutamia tärkeimpiä valitsemiani kohtia, eli otteita Ted Perryn elokuvakäsikirjoitusta varten v 1971 - 1972 muotoilemasta Seattlen puheen tekstistä.

" Washingtonin Suuri Päällikkö lähettää meille sanan, että haluaa ostaa maamme. Suuri Päällikkö lähettää meille myös ystävyiden sanoja ja vakuuttaa hyvää tahtoaan meille. Se on kunniaksi hänelle, sillä me tiedämme, että hän tuskin tarvitsee ystävyttämme. Me harkitsemme hänen tarjoustaan. Sillä me tiedämme,

että valkoinen mies voi tulla aseiden kanssa ja ottaa maamme ellemme myy.

Kuinka kukaan voi ostaa tai myydä taivasta yläpuolelta tai maan lämpöä? Koko ajatus on meille outo. Ellemme omista ilman raikkautta tai veden kimallusta, kuinka kukaan voi ne ostaa? Jokainen pala tätä maata on pyhä minun kansalleni. Tuoksuvat kukat ovat sisäriamme, kauris, hevonen ja mahtava kotka, ne ovat veljiämme. Kallioiset harjanteet, niittyjen rehevyys, pönnin ruumiin lämpö ja ihminen kaikki kuuluvat samaan perheeseen.

Kun Washingtonin Suuri Päällikkö lähettää meille sanan, että hän haluaa ostaa maamme, hän vaatii meiltä todella paljon. Jos me hyväksymme tarjouksen, minä asetan yhden ehdon. Valkoisen miehen pitää kohdella kaikkia eläimiä alueella veljinään.

Minä olen villi enkä ymmärrä mitään muuta tapaa. Olen nähnyt tuhansien puhvelien mätänevän preerialla valkoisen miehen jäljiltä, kun hän ampui ne ohikiitävästä junasta. Minä olen vain villi, enkä voi ymmärtää miksi savuava rautahevonen on tärkeämpi kuin puhveli, jonka me tapamme vain pysyäksemme hengissä.

Mitä on ihminen ilman eläimiä? Jos kaikki eläimet olisivat poissa, ihminen kuolisi hengen suureen yksinäisyyteen. Sillä mitä tapahtuu eläimille ja luonnolle, tapahtuu ennen pitkää myös ihmisille. Kaikella on yhteys.

Merkitsee kovin vähän, missä vietämme loput päivämme. Niitä ei ole monta. Vain joitakin talvia vielä, ei yhtään lasta niistä suurista heimoista, jotka kerran elivät ja asuivat tällä maalla tai jotka nyt vaeltavat pieninä ryhminä metsissä, ole jäljellä suremassa sen kansan hautojen äärellä, joka kerran oli yhtä mahtava ja toiveikas kuin sinun kansasi nyt. Mutta miksi murehtisin kansani meno. Heimot koostuvat vain ihmisistä, ei muusta. Ja ihmiset menevät ja tulevat kuin meren aallot.

Missä on tiheikkö? Poissa. Missä on kotka? Poissa. Hy-

västit ponille ja ketterälle ajolle. Se on elämän loppu ja lopun alku. Kun viimeinen punainen mies on kadonnut tältä maalta ja hänen muistonsa on vain pilven varjo, joka lipuu preerian yli, viipyvät kansani henget näillä rannoilla ja näissä metsissä. Sillä ne rakastavat tätä maata kuin vastasyntynyt rakastaa äitinsä sydämenlyöntejä.

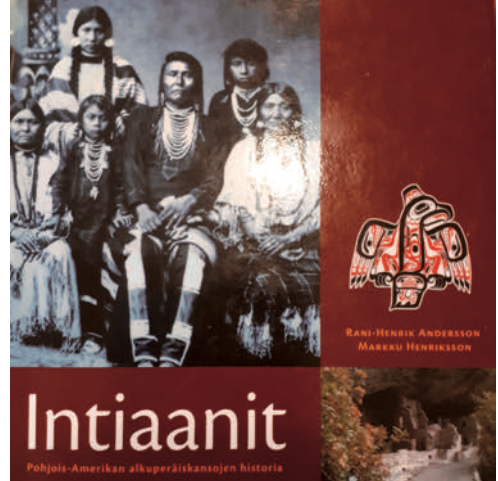
Niin me harkitsemme ehdotustasi ostaa meidän maamme. Jos me suostumme, teemme sen varmistaaksemme itsellemme reservaatin, jonka olet meille luvannut. Ehkä me siellä voimme elää loput päivämme rauhassa ja niin kuin haluamme. Sen me näemme?"

Lisätietoa ja puheen eri versioita löytyy googlaamalla: Intiaanipääällikkö Seattle
Jos intiaanien pakkomuutot kiinnostavat sinua, niin googlaa: kyynelten tie.
Imatran kirjastossa on myös samassa hyllyssä vino pino kirjoja intiaaneista!

Kirjoissa kerrotaan, että tasanko- ja preeriantiaanit, eli biisonien metsästäjät olivat tiipii - asumuksineen kaikkein tarunhoitoisimpia. Aluksi koko Amerikan mantereella ei ollut yhtään hevosta. Vasta espanjalaiset löytöretkeilijät ja uudisasukkaat toivat niitä. Ne karkailivat preerialle, jossa lisääntyivät hyvillä laituilla nopeasti. Intiaanit pyydystivät ja kesyttivät niitä. Puhvelien ennen vaikea metsästys ja muokin toiminta helpottui ratkaisevasti. Tämä unelmaelämä kesti vain

noin 200 vuotta. Biisonit, joita arvioitiin olevan eri laumoissa noin 55 miljoonaa, metsästettiin ja tapettiin lähes sukupuuttoon ja intiaanit saivat väistyä uudisasukkaitten tieltä reservaatteihin.
Ugh! Olen puhunut!

Veikko Piironen

Intiaaneista on olemassa paljon kirjallisuutta, tässä yhden teoksen kansi. Kuva: Veikko Piironen

Jukan Lasipalvelu Oy

Sukkulakatu 7, 55120 Imatra

p. 0400 208 996

www.jukanlasipalvelu.com

KUULUMISIA LAPINMAJOILTA

Tämä vuosi on kohta paketoitu.

Tämän vuoden olen toiminut lapinmajojen hoitajana. On sanottava, että meillä on upeat majat. Kävijät ovat pitäneet hyvää huolta majoista. Niihin on mukava tulla, koska edeltävän viikon kävijät ovat pitäneet paikat siisteinä. Ei ole tarvinnut olla oppimestarina karttakeppi kädessä.

Mutta. Menin kesällä Saarihelyyn vaihtamaan avainboksin koodin. Eipä tarvinnut kiertää numerolevyjä suuntaan tai toiseen. Siinäähän se oli valmiina, se koodi. Naps, avain oli kädessä.

Hyvät ihmiset, kun otatte avaimen boksista, muutta-kaa numerot vaikka 0000. (Joku tarpeeksi älykäs voisi pistää ylös avauskoodin ja käyttää sitä myöhemmin. Pölliä sen eteisessä riippuvan avaimen ja käyttää sitä, kun joku seuraavista tulijoista on maastossa. JA, hups! Läppärit ja kaikki arvokas on hävinnyt. Eikä murtojälkiä löydy.)

JA, lähtiessänne 0000 jääköön jälkeenne.

TURVALLISUUS!
En todellakaan halua herätä siihen, että joku hiippalee majassa keskellä yötä.

///

Nyt on herättävä. Emme voi jatkaa samalla tavalla kuin 20 vuotta sitten. Nyt on astuttava mukavuusalueen ulkopuolelle ja mietittävä, miten kehittää myös näitä meidän majojamme.

Oulatalu elää omaa elämäänsä. Jos joka kuudes viikko sattuu hyvin, käyttöaste on huipussaan, muuten ei.

Saarihelyn ja Ylläs - Jumpuran käyttöasteet ovat pitemmän aikaa sakanneet. Saarihelyn on nyt n. 45 % Ja Ylläs - Jumpuran 38 %. Nettotuotto molemmista on samalla tasolla. Tämä ei voi jatkua, sillä kumpikin maja ikääntyy, ja hoitokustannukset kasvavat. Tiettyjä peruskorjauksia on jo tehty Saarihelyyn, mutta kaikki odottavat Ylläs - Jumpurassa.

///

Ylläs - Jumpuran ongelmia ovat mm. se, että koko rakennus on tehty kiireessä. Tämä tuntuu parhaiten, kun ryömii saunan lauteitten alle, mittaa lämpötilan, 12 astetta vaikka ulkona on 10 ja sisällä 23. Muutenkin koko pyntinki on hatara, sukat pyöriä jaloissa.

Kaikkineen Ylläs - Jumpuran päivittäminen (facelift) tulee maksamaan 1 - 2 vuoden nettotuoton. Tulevat peruskorjaukset ovat erikseen.

Lisäksi Ylläs - Jumpuran yllä leijuu uhka. Kun Hannukaisen kaivos tulee, miten Ylläksen hintojen käy?

Saarihely. Kuvaaja Turo Mustakallio

///

Saarihelyssä on omat ongelmansa.

Saarihelyn sisustus kaipaava päivittämistä. Kokonaisuudessa kaikki pitää käydä läpi ja luopua kaikesta kuluneesta ja epäkäytännöllisestä. On paljon parannettavaa, ja se maksaa. Mutta meidän tavoitteemme on tarjota hyvää, ellei parasta.

///

Syyskokous antoi johtokunnalle valtuuden myydä Ylläs - Jumpura. Järkevällä hinnalla.

Samassa kokouksessa tuli esiin ajatus ostaa Rukalta mökki Ylläs - Jumpuran tilalle.

Tätä puoltaa moni asia:

- Rukaa on rakennettu ennen Yllästä. Tällä hetkellä perikuntien käsissä on lukematon määrä mökkejä. Ylläksellä omistajat ovat jääneet tai jäämässä eläkkeelle. Myynnissä ei ole kovinkaan paljon mökkejä vielä kymmeniä vuosiin.
- Rukalla näyttää mökkihintojen olevan halvempia kuin Ylläksellä.
- Ylläkselle on varattava matka-aikaa yli 10 tuntia, kun Rukalle ajaa kahdeksaan tuntiin.
- Rukalta Pyhälle on matkaa 180 km, siellä voi käydä päiväreissulla laskettelemassa.
- Rukan laskettelukausi alkaa marraskuun alkupuolella ja päättyy toukokuussa.
- Kesällä mökkiä voisi käyttää Karhunkierroksen alku- tai loppupisteenä. Kesälläkin löytyy nähtävää ja koettavaa.
- Ja imatralaisia kun ollaan, niin Kuusamon Suoperästä pääsee Venäjän puolelle tankkaamaa, kuten Saariselältä Raja - Jooseppiin.

Lapinkävijöitten jäsenmäärä on nyt 939 henkeä. Tästä joukosta luulisi löytyvän apua ja asiantuntijoita, kun lähemme tutustumaan kohteisiin, mitä Rukalla on tarjolla.

Kaikissa lapinmaja-asioissa ota yhteys: ilk.lapinmajat@gmail.com

///

1.1.2019 lapinmajojen hoitajana aloittaa Sirkka Ruokolainen varmalla kokemuksellaan.

Turo Mustakallio, lapinmajojen hoitaja.

Ylläs – Jumpura. Kuvaaja Markus Lehtinen

LAPINMAJOJEN HINNAT 2019

Hinnat Saarihelyssä, Ylläs – Jumpurassa ja Outaladussa

Aikatariffi 1 470 € / viikot 13 – 16, 37 ja 38 (varausmaksu 50 €)

Aikatariffi 2 370 € / viikot 8 – 12, 17, 36, 39, 52 (varausmaksu 50 €)

Aikatariffi 3 270 € / viikot 1 – 7, 18, 19, 25, 26, 29 – 35, 40, 46 -51 (varausmaksu 50 €)

Aikatariffi 4 140 € / viikot 20 – 24, 27, 28, 41 – 45 (varausmaksu 30 €)

Tilapäiseen majoittumiseen on mahdollisuus, jos maja (majat) on vapaa!

Tällöin veloitetaan (Ylläs-Jumpura, Saarihely) vuorokausivuokra 30 € /vrk,

max. 2 vuorokautta.

Imatran Lapinkävijät Ry Lapinmajojen arvonta- ja varaussäännöt

1. Arvontaan voi osallistua yhdistyksen ykkösjäsen, jäsenmaksun maksettuaan.
2. Majaviikon varanneen jäsenen on oltava majaviikolla mukana. Majan luovuttamisesta toisen käyttöön langetetaan varaajalle kolmen vuoden käyttöoikeuskarssi.
3. Jokainen viikko on oma arvontansa majakohtaisesti. Majakohtaisesti voi osallistua kolmen eri majaviikon arvontaan (3 x 3-arpaa on mahdollisuus käyttää). Johtokuntaan ja/tai toimikuntaan tai muuhun toimeen valittu henkilö saa osallistua kyseisenä vuonna halutessaan lomaviikon arvontaan yhteensä kolmella lisäarvalla. Yksi lisäarpa/viikko (voidaan käyttää samalle viikolle arpa + lisäarpa). Arvat voi käyttää joko kevät- tai syysarvonnassa. Voiton osuessa kohdalle jää pois lopuista majaviikkojen arvonnosta. Majaviikon varausmaksu on 50 €, joka sisältyy majaviikon hintaan. Varausmaksua ei palauteta. Johtokunta voi antaa varausetu oikeuden henkilölle, joka on kunnostautunut yhdistyksen toiminnassa.
4. Karenssvuosi: Jos on käyttänyt arvonnassa saadun aikatariffiviikon 1 tai 2, ei voi osallistua kahteen seuraavaan arvontaan.
5. Arvonnin jälkeen vapaiksi jääneet majaviikot ovat kaikkien jäsenten sekä rinnakkaisjäsenten varattavissa. Jos varaa kaksi peräkkäistä majaviikkoa, on halvemman viikon alennus 25 %. Jos varaa kolme peräkkäistä majaviikkoa (kallein viikko alennus 0%, toiseksi kallein viikko alennus 25%, halvin viikko alennus 50%).
6. Tulevan tammi – toukokuun viikkoja haetaan syyskuun loppuun mennessä. Elo – joulukuun viikkoja haetaan huhtikuun loppuun mennessä. Viikot 21 - 31 eivät ole arvonnassa mukana, vaan ne ovat vapaasti jäsenten ja rinnakkaisjäsenten varattavissa, myös useammaksi viikoksi (§ 5). Hakemukset ja varaukset osoitteeseen ilk.lapinmajat@gmail.com. Puhelimella tai tekstiviestillä ei voi hakea majaviikkoa.
7. Majaviikon maksun eräpäivä on 30 vrk:tta ennen majaviikon alkua. 30 vrk myöhemmin varatuista majaviikoista peritään koko viikon maksu kerralla. Majaviikon peruminen ennen majaviikon alkua: 21 vrk ja myöhemmin 50 % majan vuokrasta 7 vrk ja myöhemmin 75 % majan vuokrasta, 3 vrk ja myöhemmin 95 % majan vuokrasta. Maksathan laskusi eräpäivään mennessä, jotta välttyt lisäkustannuksilta. Huomautuslaskun lähettämistä (14 vrk eräpäivästä) veloitetaan 5,00€, sekä yleinen viivästyskorko. Sairaustapakset sovitaan erikseen.
8. Majojen (Ylläs-Jumpura, Saarihely) vuorokausivuokra 30 €/vrk (klo 12-12) max. 2 vuorokautta.
9. Ylläs-Jumpuran, Saarihelyn ja Outaladun avainboksin koodin saa majanhoitajalta. Majojen vara-avaimen säilytyskaapin avauskoodin luovutuksesta peritään 30€ korvaus.
10. Palautteet sähköpostiosoitteeseen ilk.lapinmajat@gmail.com. Mahdolliset epäselvyydet sääntöjen tulkinnoissa ratkaisee lapinmajatoimikunta. Arvonnat suorittaa lapinmajatoimikunta.

Nämä säännöt ovat voimassa 1.1.2019 alkaen.

Yksinäinen vaeltaja kulkee Suppu-Kotavaaran rinnettä kohti Lumikurunojaa.

UUDELTA PUHEENJOHTAJALTA

Minut valittiin Imatran Lapinkävijöitten puheenjohtajaksi syyskokouksessa 17.11.2018, vuodeksi 2019 Nanna Hint-sasen erottua tehtävästä.

Olen ollut imatralainen kaksi ja puoli vuotta. On toki sanottava, että 10 vuotta sitten tulin Imatralle töihin. Lapin-kävijöihin liityin muistaakseni vuonna 2009. Jonkinlaista tuntumaa siis on. Mutta ei sitä taakkaa, että aina on tehty näin.

Aloitin varsinaisen Lapinvaellusurani vuonna 1988 viikon vaelluksella Lemmenjoelle kahden kokeneemman retkuilijan kanssa. Tätä seurasi intensiivinen tutustuminen retkeilykirjallisuuteen ja keskustelut mentorina toimineen Kotkan opiston rehtorin Arto Laineen kanssa. Sillä tiellä olen edelleen.

”Tietä käyden tien on vanki. Vapaa on vain umpihanki” Aaro Hellaakoski

Pyrin tässä toimessani virtaviivaistamaan toimintaamme, tehdä siitä vieläkin näkyvämpää. Suuri kysymys on miten saamme toimintaan mukaan nuorempia kuin minä, vaikka 20 - 30 vuotta nuorempia. Ja sitä porukkaa, joka uskaltaa lähteä Lapin maastoihin pyöräilemään tai laskemaan kanootilla Lapin jokia. Tai vaeltamaan Lemmenjoelle paikkoihin missä kukaan ei moneen aikaan ole käynyt, ja siitä Norjan puolelle Övre Anarjohkan pirulliseen maastoon. Tai, mikäli luoja suo meille samanlaiset helteet kuin tänä vuonna, snorklaamaan Lapin jokia alas.

Tässä vaiheessa huudan teille nuoremmat kovaan ääneen: - **APUA, TULKAA VALTAAMAAN IMATRAN LAPINKÄVIJÄT**, meiltä vanhoilta patuilta, ja uudistakaa nykyaikaiseksi.

Otan vastaan kaikenlaisia kommentteja ja kehittämisideoita: ilk.peejii@gmail.com
Käyttäkää tätä mahdollisuutta, ilman ei saada mitään aikaan.

Kyseenalaistaminen ja kuuntelu ovat minun mottoini.

Astutaan yhdessä ulos mukavuusalueelta, uusiin kokemuksiin ja mahdollisuuksiin. Kokemuksesta voin kertoa, että rapa roiskuu ja turpaankin tulee joskus, mutta eivätpä lapset pääse sanomaan etten yrittänyt. Ja onpahan paljon kerrottavaa lapsenlapsille.

Turo Mustakallio

VUOSIKOKOUS 2018

Imatran Lapinkävijät ry:n sääntömääräinen vuosikokous pidettiin lauantaina 17.11.2018 alkaen klo 14.00 Ollinmajalla, Kurkisuontie 262, 55100 Imatra

Läsnä oli 18 yhdistyksen jäsentä.

Kokous pidettiin Pentin kodan avajaisten jälkeen. Puheenjohtaja Nanna Hintsanen toivotti kokousväen tervetulleeksi.

Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Unto Joona ja sihteeriksi Tuija Malinen.

Pöytäkirjantarkastajiksi ja ääntenlaskijoiksi valittiin Heikki Huolman, Hannu Siira ja Markus Lehtinen.

Hyväksyttiin yleinen ja toimikuntien toimintasuunnitelmat vuodelle 2019 esitettyssä muodossa.

Jäsenmaksuja ei koroteta vuonna 2019.

Yhdistyksen varainhoitaja Pekka Sarkanen esitteli talousarvion vuodelle 2019. Hyväksyttiin esitettyssä muodossa.

Vuosille 2018 – 2019 valittu puheenjohtaja Nanna Hintsanen esitti eroanomuksensa kesken toimikauttaan. Puheenjohtajaksi vuodelle 2019 valittiin Turo Mustakallio.

Päätettiin johtokunnan jäsenmääräksi 7 varsinaista ja 2 varajäsentä.

Valittiin johtokunnan jäseniksi erovuoroiset Tuula Rahkonen ja Pekka Sarkanen sekä uusina Nanna Hintsanen ja Jukka Kirjonen

Johtokunnassa jatkavat Arja Lifländer, Ritva Pesonen ja Kati Kauppinen–Miikki.

Varajäseniksi vuodelle 2019 valittiin Pentti Niemeläinen ja Maija Pakarinen.

Yhdistyksen toiminnantarkastajaksi valittiin Terhi Niiranen ja varalle Unto Joona.

Nimettiin tarpeelliseksi katsotut toimikunnat ja niihin jäsenet.

Retkitoimikunta: Nanna Hintsanen, Arto Vilkkö, Maija Pakarinen ja Satu Puolakka

Melontatoimikunta: Pekka Sarkanen, Jari Kallio ja Tuija Malinen

Tiedotustoimikunta: Arja Lifländer, Tuula Rahkonen, Ritva Pesonen ja Markus Lehtinen (kotisivujen hoitaja)

Ollinmajatoimikunta: Tuula Rahkonen, Marja – Leena Kanervo, Pitva Pio, Helmi lipponen ja Arja Lifländer.

Emäntätoimikunta: ei jäseniä toistaiseksi

Lapinmajatoimikunta: Heikki Huolman, Timo Karjalainen, Turo Mustakallio, Petri Salakka ja Sirkka Ruokolainen.

Pyöräilytoimikunta: Reijo Siitonen, Jyrki Miikki, Olli Savolainen ja Pentti Niemeläinen (pj).

Lasten ja nuorten toimikunta: Maija Pakarinen, Terhi Niiranen, Kati Kauppinen–Miikki, Turo Mustakallio ja Ritva Pesonen.

Ollinmajan hoitaja: Tuula Rahkonen

Jäsensihteerit: Jukka Kirjonen

Leikekirja: tiedotustoimikunta

Kanoottivajojen hoitaja: melontatoimikunta.

Lapinmajojen hoitaja: Sirkka Ruokolainen.

VUOSIKOKOUS 2018

Päätettiin jatkaa kokouskutsujen ja tiedonantojen julkaisemista Uutisvuoksen seurapalstalla ja yhdistyksen kotisivuilla.

Päätettiin muut kokouskutsussa mainitut asiat:

Suomen Ladun mallisäännöt: otetaan toistamiseen esille yhdistyksen kevätkokouksessa.

Raahen Tunturimaja Oy:n osakkeiden (3 kpl) osakkeiden myynti: päätettiin myydä osakkeet ja tallentaa rahat majojen korjausrahastoon.

Ylläs – Jumpuran myyntivaltuutus: valtuutettiin johtokunta myymään Ylläs – Jumpura sopivaan hintaan.

Lapinmajojen uudet arvontasäännöt: hyväksyttiin.

Uuden johtokunnan järjestäytymiskokous pidetään tammikuussa 2019.

KARJALAN LAATUPUUSTA HÖYLÄTYSTÄ HIRRESTÄ

Hirsitalot - Huvilat - Aitat - Saunamökit
Saunat - Grillikatokset

KAIKKI RAKENNUKSET TARVITTAESSA "AVAIMET KÄTEEN"-PERIAATTEELLA

Markku Savolainen Oy

Puh. 0500 552 051, www.markku.savolainen.fi

IMATRAN LAPINKÄVIJÄT RY:N TOIMINTASUUNNITELMAT VUODELLE 201

YLEINEN TOIMINTASUUNNITELMA

Suomen Ladun kevätpäivät ja – järjestökokous
27.– 28.4.2019 Nastolassa.

Suomen Ladun syyspäivät ja – järjestökokous
26.–27.10.2019 Rokuaalla.

Osallistutaan Suomen Ladun järjestämille kursseille

.Osallistutaan EKLUn järjestämille kursseille.

Osallistutaan Kymi-Vuoksi latalueen kokouksiin ja koulutustilaisuuksiin.

Järjestetään eri teemoilla iltatilaisuuksia.

Osallistutaan paikallisiin ja lähiympäristön liikuntata-
pautumiin.

Osallistutaan Vapepan toimintaan.

Yhdistyksen jäsenmäärä 2018 oli 939 henkilöä

RETKITOIMIKUNTA

Päiväretket

Päiväretkiä järjestetään kevät ja syyskaudella kerran
kuukaudessa.

Retkikutsut julkaistaan Uutisvuoksen seurapalstalla,
yhdistyksen nettisivulla ja facebookissa.

Retket

Järjestetään viikonlopun ja viikon mittaisia erä- ja päi-
väreppuretkiä lähialueelle ja pohjoiseen.

Mahdollisia muita retkiä mikäli innostuneita vetäjiä
löytyy.

Polkujuoksu

Polkujuoksulenkkejä kesäajalla noin kerran viikossa,
muina vuodenaikoina vaihtelevasti

Tapahtumat

Maaliskuu 2019: Kuutamohiihto kaikenikäisille Haapa-
saaren kodalle sään salliessa.

22.2.- 10.3. välillä Osallistutaan Suomen Ladun
lumiukkotempaukseen

Toukokuu : Sydänviikko 5-12.5.2019, yhteistyö Sydänyh-
distyksen kanssa

10.5.2019 Suomen Latu, Unelmien liikuntapäivä

Tutustuminen Opas Guide Tiinan yritykseen/retkipaik-
kaan Puumalan Hurissalossa.

Kevät 2019: Retkeilyiltoja, kuvia ja kertomuksia.

Syky 2019: Kaikenikäisten ja kaikenkuntoisten retki
Puumalaan.

31.8.2019 Suomen Ladun Nuku yö ulkona - tapahtu-
maan osallistuminen.

Ehdotettu paikaksi Hepohiekkaa yhteistyössä partio-
laisten kanssa.

Lokakuu 2019: Kaikenikäisten perinteinen kuutamoret-
ki Lammassaareen, jossa omat patikkareitit aikuisille ja
lapsille. Kahvitarjoilu ja makkaranpaistotulet.

Kutsutaan Sydänyhdistys mukaan.

Joulukuu 2019: Ollinmajan joulupolku

Muu toiminta

Osallistutaan perhetapahtumien järjestelyihin yhdessä
toisten toimikuntien kanssa.

Jatketaan retkeilyyn liittyvää yhteistyötä Saimaan
Ladun, Etelä-Karjalan partiolaisten ja Sydänyhdistyk-
sen kanssa. Retkeilyvälineiden huolto ja vuokrauksen
järjestely jäsenille.

Osallistutaan mahdollisuuksien mukaan muihin Suo-
men Ladun teemapäiviin.

MELONTATOIMIKUNTA

Yleistä

Melontatoimikunta järjestää monenlaista ohjattua
melontaa touko - lokakuun välisenä aikana. Viikottaiset
Ukoskan kanoottivajoilta lähtevät iltamelontaretket
melotaan keskiviikkoisin, joihin voivat tulla mukaan
aloittelijat, joille annetaan melontaopetus. Retken
aikana rantaudutaan eväitä nauttimaan, makkaroita
tai räiskäleitä paistamaan. Kanoottivajoille kokoonnu-
taan klo 17.00 ja melontaopetukseen 16.30, josta on
ilmoitettava etukäteen kanoottivajanhoitajalle. Vesillä
ollaan viimeistään klo 18.00.

Kaikille melonnoille ja retkille on säävaraus, jonka

retken vetäjät päättävät viimeistään rannassa.

Kanoottivajalla on vuokrattavana kanootteja oheisvu-
rustein sekä vuokrattavissa kanoottipaikkoja jäsenten
omille kanooteille.

Kalusto

Melonta on voimakkaasti lisääntyvä harrastus..

Toimikunta on hankkinut uusia muovikajakkeja erityi-
sesti koululaisten, TYKY- ja EKLUN ja muiden tapahtu-
mien käyttöön, (vuonna 2013 muovikaksikkoja 2 kpl,
2014 2kpl ja 2015 0 kpl, laiturikellukkeet 1400€ +alv
24%) ja 2016 2kpl kaksikoita + varusteet tyydyttämään
lisääntyvää tarvetta. Vanhat lasikuitukaksikot sääste-
tään jo melontaa enemmän harrastaneille. Tällä hetkel-
lä kaluston tarve vastaa kysyntää, joskin yksiköistä on
ajoittain puutetta. Olemassa olevaa kalustoa huolle-
taan tarvittaessa omin voimin tai ammattilaisella.

Tilat

Ukonniemen Kalarannantien 23:n kanoottivajat palve-
levat tulevana kautena hyvin tarpeitamme. Melontalai-
turi on uusittu onnistuneesti. Maisemoitu asfalttitie ja
parkkipaikka valmistuivat 2013 kanoottivajoille.

Asfalttipäällysteistä rantapolkua pääsee Ukonniemen
retkeilymajan yleisiin WC-tiloihin. Kanoottivajat maa-
lattu 2010 ja niiden ympäristö siistitty 2013 - 2014.

Vuokrasopimus on tehty vuoteen 2050 loppuun saakka
(Imatran kaupunki).

Kilpailut ja Suomi meloo – kanoottiviesti

Osallistumme Suomi meloo-kanoottiviestiin ja Eräme-
lonnan SM-kilpailuihin ja muihin vastaaviin tapahtu-
miin. Suomi meloo -tapahtumaan yhdistys maksaa
vain joukkueosallistumismaksun.

Retket

Järjestämme erilaisia päiväretkiä säävarauksella lähtien
pääasiassa kanoottivajoilta meloen kauemmaksi kuin
iltamelonnoissa. Retken johtaja ottaa ilmoitukset
vastaan ja hoitaa retken peruutuksen tai siirron. Retkiä
ovat mm. Hiirenkorva-, Vuoksen-, Kesä-, Immolanjärvi-,
Heinä-, Elo-, Savusauna-, Kuutamo-, Nuku yö ulkona,
Ruska- ja Ursoit- melonta.

Tapahtumat

Lapsi-vanhempi – melontatapahtuma (Metsämörri)
vesien ollessa lämmin ja sää hyvää.

Metsämörri/Muumi - tapahtuma kanoottivajalla.

Muiden toimikuntien tapahtumat kanoottivajalla. Kanoottivajalla järjestetään kevät- ja syystalkoot, tarvittaessa lumenpudotustalkoot katoilta. Melojat (miehet) voivat osallistua syys-talvi-kevätkaudella Ankkurimiesten jumppaan maanantaisin ja keskiviikkoisin, kuntosalin- ja sauvakävelytoiminta pyritään järjestämään vuodelle 2019.

Koulutus

Kaudella 2019 voi olla yksi melontaohjaajakoulutettava. Koulutus yritetään järjestää Saimaan Latu ry:n kanssa.

Melontaohjaajien on päivitettävä EA1 ja EA-2 koulutuksensa tarpeen mukaan

Yhteistoiminta

Pyritään edelleen kehittämään yhteistyötä Suomen Ladun, SaiLa:n ja EKLUn, ja muiden kanssa esim. iltamallonnat, retket, tapahtumat ja melontaohjaajakoulutus ja mahdollisesti EA-koulutus sekä retkimelontakurssi.

Turvallisuussuunnitelma ja pelisäännöt päivitetään vuodelle 2019.

Kanoottivajanhoitaja

Kanoottivajanhoitajana toimii Melontatoimikunta.

PYÖRÄILYTOIMIKUNTA

Pyöräretket

Iltapyöräilyt kestävät 2-3 tuntia, yleensä maanantai-iltais.

Päiväpyöräilyt kestävät 7-8 tuntia, yleensä lauantaisin. Iltapyöräilyjä toteutetaan kesän aikana noin 20, päiväpyöräilyjä noin kerran kuussa.

Pyöräilykausi alkaa maanantaina 29.4. iltapyöräilyllä.

Pyöräilykausi päättyy syyskuun alussa.

Pyöräilyretkien rungon muodostavat jo perinteiset reitit Imatralla ja lähiseudulla.

Pyöräretkien aikana tutustutaan reittien varrella oleviin erilaisiin nähtävyyksiin ja muihin kohteisiin. Selvitetään pyöräretkille myös uusia reittivaihtoehtoja, kohteita ja teemoja, riippuen mm. asiantuntijoiden saatavuudesta. Mahdollisuuksien mukaan testataan ja hyödynnetään retkien suunnittelussa myös alueen "valmiita" pyöräilyreittejä.

Pyöräilyviikolla, viikko 19, toteutetaan pyöräilyn turvallisuuteen keskittyvä päiväpyöräily sekä perinteinen Kallen polkaisu.

Alkukesällä tehdään yölaulajapyöräily Imatran lintujen tarkkailupaikoille.

Kemppilän Myllykosken pyöräilyn yhteydessä tutustutaan Salpalinjaan matkan varrella.

Kesäkaudella osallistutaan mahdollisuuksien mukaan liikunnallisiin tapahtumiin, jotka sopivat pyöräretkiin ja joiden teemaan pyöräretket sopivat.

Tarkempi ohjelma, pyöräilykalenteri, julkaistaan ennen pyöräilykauden alkua.

Muuta

Vakiopyöräilijöiden lisäksi pyritään innostamaan myös uusia pyöräilijöitä mukaan pyöräilyihin ja järjestelyihin. Matkavauhtiin kiinnitetään huomiota myös tulevana kesänä, jotta jokainen pyöräilijä voi tuntea pärjäävänsä ryhmässä mukana. Turvallisuus on kestoteema johon kiinnitetään huomioita retkien suunnittelussa ja toteutuksessa.

LASTEN JA NUORTEN TOIMIKUNTA

Muumien hiihtokoulu

Retkihemulit kurssi yli 6-vuotiaille, uusi toiminta.

Perheretkiä ja tapahtumia

Yhteistyötä muiden toimikuntien kanssa mm. tapahtumien yhteydessä.

Uusien ohjaajien etsintä ja tarvittaessa koulutus Suomen Ladun teemapäiviin osallistuminen yhdessä retkeilytoimikunnan kanssa.

Yhteistyön kehittämisen partiolaisten kanssa mm. erätaitojen opastusta.

OLLINMAJA

Pidetään majaa auki hiihtokauden ajan ja järjestetään seuraavat tapahtumat:

Talkoolaisten ilta tammikuussa

Latukirkko 20.1. klo 15

Laskiaistapahtuma 3.2. yhdessä retkitoimikunnan kanssa

Majahiihto 16.-17.2.

Erähiikko 23.- 24.2.

Ollinmajahiihto 9.-10.3.

Ollaan mukana Lasten ja nuorten toimikunnan järjestämissä Muumi-hiihtokoulussa.

Hiihtokauden ulkopuolella olemme tarvittaessa mukana tapahtumissa esimerkiksi:

Lasten retkeilykoulu

Ollinmajan olympialaiset syksyllä

Retkeily/ulkoilupäiviä eri teemoilla

Joulun alla ollaan mukana kaikenikäisten joulupolun järjestämisessä.

Yritetään saada iltakävijöitä enemmän, esim. eri yhdistysten tapahtumia tai kokouksia.

Hinnat pidetään ennallaan.

LAPINMAJATOIMIKUNTA

Toimikunta:

Hoitaa majaviikkojen vuokraustoiminnan jäsenille.

Suorittaa majaviikkojen arvonnat touko- ja lokakuussa.

Valvoo yhdistyksen omistamien osakkeiden kuntoa ja kartoittaa korjaustarpeet.

TIEDOTUSTOIMIKUNTA

Kevät- ja syystiedotteen tekemisestä luovutaan, koska on ilmennyt, että tiedote koetaan tarpeettomaksi. Toimikuntien tulee lähettää kotisivujen hoitajalle keväällä ja syksyllä alkavan kauden toimintasuunnitelma, samoin kuin aikaisemminkin tiedotetta varten. Kotisivuja voidaan tarvittaessa muuttaa, jotta nämä kausittaiset ilmoitukset löytyvät helposti toimikuntien alasivuilta. Perinteinen Lapinkävijä - lehti joulukuun puolivälissä (myös kotisivuilla).

Yhdistyksen kotisivujen hoitaminen.

Yhdistyksen leikekirjan hoitaminen

Muoravaarakka - kirjan myynti

Kuopiosta 9.6. startannut Suomi Meloo 2018 – kanoottiviesti päättyi Imatran Ukonlinnaan 15.6. Lapinkävijöillä ei ollut omaa joukkuetta, mutta muutama Lapinkävijä osallistui tapahtumaan Saimaan Ladun joukkueessa. **Kuva: Arja Lifländer**

OSOITEMUISTIO 2019

Puheenjohtaja

Turo Mustakallio
040 168 8819
turo.mustakallio@gmail.com

Sihteeri 2018

Ritva Pesonen
040 757 9701
ritu.pesonen@pp.inet.fi

**Rahavarainhoitaja 2018
Melontatoimikunta**

Pekka Sarkanen
040 747 2009
pekka.sarkanen@pp.inet.fi

**Ollinmajan hoitaja
Ollinmajatoimikunta**

Tuula Rahkonen
0400 997 055
jahvapahva@gmail.com
040 532 2077 hiihtokaudella

Jäsens sihteeri

Jukka Kirjonen
0400 678 999
jukka.kirjonen@pp.inet.fi

Kotisivujen hoitaja

Markus Lehtinen
050 462 7587
markuksenmaili@gmail.com

Tiedotustoimikunta

Arja Lifländer
040 845 3824
aliflander@gmail.com

**Retkitoimikunta
Lapset ja nuoret - toimikunta**

Maija Pakarinen
050 910 6648
maija.ilona3@gmail.com

Kanoottivajanhoitaja

Melontatoimikunta hoitaa
vajan toistaiseksi.
040 532 2077 melontakaudella

Pyöräilytoimikunta

Pentti Niemeläinen
040 553 7145
pentti.niemelainen@luukku.com

Lapinmajatoimikunta

Petri Salakka
040 556 5256
p.salakka@pp.inet.fi

Lapinmajojen hoitaja

Sirkka Ruokolainen
050 326 5587
sirkka.ruokolainen@gmail.com

Imatran Lapinkävijät netissä:

www.imatranlapinkavijat.fi

Tietoa myös Suomen Ladun kautta:
www.suomenlatu.fi

Suomen Latu

Radiokatu 20, 00240 Helsinki
avoinna ma - pe 9:00-15:00
vaihe 044 722 6300
Jäsenasiat 044 722 6301

